EDITOR: D.

MÌNH LÀ 2KX MÌNH LÀ 1

4 YÊN

phongtuthieuhoa.wordpress.com

Mình là 2kx, mình là 1

Demi艳

Published: 2021

Chương 01

Luật sư thụ đã ngoài ba mươi, cuộc sống không tính là loạn nhưng cứ hai ba năm sẽ có một bạn giường cố định. Thật ra thời điểm y làm công chiếm tận 99%, nhưng đàn ông mà, gặp được người thích hợp hoặc con trym thích hợp thì vẫn có thể thử một chút.

Từ nhỏ đến lớn y rất sợ phiền toái, cho nên chưa bao giờ thật lòng với bạn giường. Cho tới nay bạn giường bị y đá đít có hai loại: Một là rung động với y, muốn yêu đương, y ngại phiền phức; hai là có bạn giường khác ngoài y, y sợ mắc bệnh.

Luật sư thụ rất quý trọng sinh mạng, một khi có xíu rủi ro là y lập tức rút lui. Cho nên sau khi chia tay với bạn giường thứ tư y lại nóng lòng đi tìm một cái huyệt sạch sẽ, hoặc là một con trym sạch sẽ.

Lúc này y phát hiện dạo gần đây mình cứ ru rú trong phòng làm việc, vóc người không còn lý tưởng như trước nữa. Vì duy trì hình tượng nam thần ưu tú, y nhanh chóng đăng ký lớp một kèm một ở phòng gym.

Y giàu lắm. Cho nên y đăng ký lớp đắt tiền nhất.

Nhưng lúc thêm wechat của đối phương y nghi ngờ hết sức, đối phương mới vô ngành còn chưa được hai năm. Với cái kinh nghiệm còn non trẻ kia thế mà lại lọt top của một phòng gym tốt nhất tại thành phố cấp một, rốt cuộc có chỗ nào hơn người?

Tới khi gặp mặt y đã biết. Mẹ ôi, đẹp trai vãi chưởng.

Đẹp xuất sắc luôn. Luật sư thụ tự thấy mình đã rất tuấn tú rồi, thân cao mét tám, có chút cơ bắp, da trắng, ngũ quan và dáng dấp cũng không tệ, tóm lại từ nhỏ đến lớn đều được người khác khen ưa nhìn. Nhưng so với huấn luyện viên lại chẳng bằng, cậu cao hơn luật sư thụ một cái đầu, cơ bắp rất to nhưng không hề khoa trương, chân thiệt là dài, tỉ lệ cơ thể đẹp hết ý, không giống huấn luyện viên truyền thống tí nào, mà như nhân vật trong Tarzan of the Apes* vậy. Ngũ quan cực kỳ ưu việt, là loại đi trên đường chắc chắn sẽ có người ngoảnh lại nhìn ấy, luật sư thụ hỏi thử, quả nhiên, là con lai.

(*) ảnh:

Sinh ra đã ở vạch đích.

Trải qua một phen miêu tả dáng ngoài thế kia chắc hẳn mọi người đã biết, không sai, vị này chính là huấn luyện viên công.

Huấn luyện viên công mới vừa 20, dân 2kx, là một nhóc trai tân có đôi chút ngốc nghếch. Trình độ văn hóa cũng bình bình, vừa tốt nghiệp cấp ba đã đi làm, nhưng nhà rất giàu nên cũng không có áp lực gì.

Luật sư thụ rục rà rục rịch.

Y còn đang phân vân có nên xuống tay với cậu bạn nhỏ này hay không. Dẫu sao tuổi mình cũng đã cao, cảm giác như trâu già gặm cỏ non, ngượng lắm chứ bộ. Nhưng một chàng con lai đẹp trai ở bên người thế kia lại khiến lòng sinh ngứa ngáy, quá là ngứa, không ăn không phải người. Hơn nữa đúng lúc mình đang ở thời kỳ độc thân, đây chính là duyên phận.

Luật sư thụ quyết định thăm dò một chút.

Vì vậy y bóp bóp cơ ngực của huấn luyện viên, cố làm bộ đơn thuần cười một tiếng, nói đầy ẩn ý:

- Cậu to quá nha.

Huấn luyện viên công sửng sốt một chốc, sau đó mặt ửng lên thấy rõ, thậm chí còn không dám nhìn luật sư thụ. Nội tâm luật sư thụ thầm than vài tiếng ôi đệt, năm 2020 rồi mà còn có cậu nhóc đỏ mặt trong sáng không làm bộ làm tịch ư, hiếm thấy khó tìm lắm đấy.

Y nhất định phải bắt về tay mới được.

Y cười hỏi huấn luyện viên công:

- Sao cậu lại không dám nhìn tôi thế?

Huấn luyện viên công ấp úng một hồi lâu, mắt láo liên, thầm thì:

- Tại anh đẹp quá.

Ôi mẹ ơi.

Đáng yêu quá. Cứng rồi.

Sau khi về luật sư thụ bèn thuê một phòng, gửi wechat cho huấn luyện viên công: "Phòng tổng thống 1402 khách sạn Lệ Phong."

Cái tin này không đầu không đuôi, nếu huấn luyện viên tới chứng tỏ cũng có ý với mình, vậy thì làm một nháy đi, sau này có thể phát triển thành quan hệ hợp tác lâu dài; nếu như huấn luyện viên công không có ý đó thì y đành ngủ một giấc ở khách sạn, giải thích là gửi nhầm người, sau này gặp nhau cũng không đến nỗi lúng túng. Dẫu có tiền nhưng mấy vạn tiền dạy riêng cũng không thể nói bỏ là bỏ được.

Tiết kiệm là đức tính tốt.

Phòng một đêm 3000 tệ có thể thuê, lớp một tiết 1000 tệ cũng không thể bỏ.

Luật sư thụ tắm rửa thả lỏng, mặc áo choàng tắm ôm notebook tăng ca xem án kiện. Xem một lèo tận hai tiếng, chờ khi lấy lại tinh thần nhìn thời gian thì đã hơn mười giờ.

Đoán chừng cậu bạn nhỏ sẽ không tới.

Luật sư thụ có hơi tiếc nuối, y đứng trước gương soi toàn thân

quan sát mình mấy phút, sau khi chắc chắn mình vẫn còn là anh đẹp trai thì lòng tự tin mới tìm về.

Thôi được rồi, ngủ.

Mới vừa nghĩ thế cửa đã bị gõ.

Người gõ cửa có lẽ hơi do dự, tiếng gõ rất khẽ không có mấy sức. Luật sư thụ vội vàng mở cửa ra, như thể sợ mở cửa chậm một chút thì người đi mất.

Quả nhiên là huấn luyện viên công.

Mặc áo thun trắng, mặt hồng hồng, nhìn y chớp chớp mắt.

Luật sư thụ cảm thấy mình lại cứng rồi. Sắc trời đã tối, y không muốn mất thời gian lằng nhằng nên lập tức cởi quần áo. Bên trong y chỉ mặc một cái quần lót, vừa cởi đồ ra huấn luyện viên công lập tức dời ánh mắt, tay chân luống cuống.

- Xấu hổ cái gì chứ, tới làm tình đi.

Luật sư thụ cười trêu nói:

- Không nói anh đẹp quá nữa à, sao không nhìn?

Huấn luyện viên công nghe lời quay đầu nhìn y, trong ánh mắt có dục vọng, nhưng vô cùng trong veo.

Luật sư thụ tiến tới hôn cậu, huấn luyện viên công vội vàng ôm y vụng về đáp lại. Cậu không biết kỹ xảo hôn môi gì cả, chỉ biết há miệng để cho luật sư thụ đưa đầu lưỡi tiến vào, sau đó lại trộm nghĩ trong lòng, sao ngay cả đầu lưỡi của người này cũng ngọt quá vậy.

Luật sư thụ hỏi cậu:

- Biết làm không?

Huấn luyện viên công lắc đầu.

Luật sư thụ thở dài, ngồi trên giường giạng chân lộ ra phía dưới. Y thoa không ít gel bôi trơn, đưa ngón tay vào bên trong huyệt sau tự mở rộng cho mình.

Huấn luyện viên công mới rồi còn quay mặt đi khi nhìn phía trên giờ phút này lại nhìn không chớp mắt, nhìn đăm đăm vào huyệt nhỏ của y. Luật sư thụ có chút không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng lại thẳng thắn kia của cậu, mắng:

- Nhãi ranh, đừng nhìn nữa.

Lần này huấn luyện viên công không nghe lời y nữa, nuốt nước miếng một cái, trái cổ lăn lăn, nói:

- Nơi này cũng đẹp lắm. Có màu hồng phấn.

Luật sư thụ bật thốt một tiếng "Đệt". Sao lại có thể vừa ngây thơ vừa dâm dục thế nhỉ? Rõ ràng đang nói mấy lời tục tĩu nhưng lại không có một tí cảm giác bẩn thỉu nào cả, ánh mắt nghiêm túc, giọng điệu chân thành, thẳng thắn như đang khen y có khuôn mặt ưa nhìn vậy.

Luật sư thụ tự mở rộng cho mình thật tốt, đoạn cởi quần lót huấn luyện viên công ra. Vừa cởi ra đã bị dọa cho giật mình, ôi mẹ

ơi, lớn quá đi mất.

Vẻ mặt luật sư thụ nghiêm túc, im lặng hai giây rồi nói:

- Quên đi.

Huấn luyện viên công đột nhiên trắng bệch mặt mày, quần lót cũng không chịu mặc vào mà đứng đó vác khẩu súng máy hạng nặng kia, mắt phiếm đỏ:

- Em không thể sao?

Luật sư thụ luống cuống. Bạn giường của y đều là mẫu đàn ông có sự nghiệp tuổi tác xấp xỉ, nào phải loại này đâu? Y có chút lúng túng, bèn vội vàng đổi lời:

- Tôi đùa thôi.

Rồi lại không nhịn được mà nói một câu:

- Đàn ông đàn ang khóc lóc cái gì?

Mắt huấn luyện viên công càng đỏ hơn, hệt như có muôn vàn tủi thân không thốt nên lời.

Luật sư thụ cam chịu xé bao, y không rõ kích thước của huấn luyện viên công nên cỡ nào cũng mua. Lúc trước y nghĩ nếu huấn luyện viên công như nấm kim châm thì y sẽ làm top, dù sao với khuôn mặt kia nhìn thôi cũng thoải mái.

Ha ha, nghĩ nhiều rồi. Cỡ lớn nhất.

Luật sư thụ mua cỡ lớn nhất cũng không vừa với cậu em của huấn luyện viên công lắm. Luật sư thụ miễn cưỡng giúp cậu đeo vào, huấn luyện viên công khẽ nói một câu:

- Cảm ơn anh.

...

Cảm mẹ nó ơn.

Có bài học vừa rồi nên luật sư thụ không dám mắng ra miệng, y sợ huấn luyện viên công lại khóc. Y kéo chân mình, nằm trên giường, thân dưới mở rộng, nhìn huấn luyện viên công nói:

- Giờ thì biết làm sao rồi chứ? Đút vào, di chuyển.

Huấn luyện viên công ngoan ngoãn gật đầu một cái, đỡ cây hàng của mình từ từ tiến vào. Vừa mới vào một chút mà luật sư thụ đã có chút không chịu nổi. Mấy năm nay y làm 1 tương đối nhiều, mặt sau ít dùng, hơn nữa cậu em huấn luyện viên công quá đặc biệt, khó mà nói liệu mình có thể kham nổi hay không. Nhưng y còn chưa lên tiếng huấn luyện viên công đã khóc trước.

Lần này nước mắt rơi xuống thật nhanh, luật sư thụ cạn lời hỏi:

- Lại sao nữa?

Huấn luyện viên công vừa lầm bầm vừa rút ra ngoài, nói:

- Bao chặt quá, em khó chịu lắm.

Nói xong lại cúi đầu hôn y, vụng về lấy lòng, dè dặt hỏi:

- Em có thể cởi ra không?

Luật sư thụ nghiêm mặt. Mặc dù huấn luyện viên công thoạt trông là trai tân đấy, nhưng ai biết được cậu có giả vờ hay không,

có bị bệnh hay không. Cái này cũng có thể bị lừa, rồi bị lây bệnh qua đường tình dục, ngàn vạn lần không thể đáp ứng!

Nước mắt huấn luyện viên công tuôn tràn, van nài:

- *Anh** ơi, xin anh đấy.

(*) từ này là ca ca (哥哥) - từ gọi anh bên Trung í, để phân biệt thì tui sẽ để in nghiêng những từ gốc xưng là 哥哥 nha.

Vốn luật sư thụ muốn bảo cậu gọi *anh* để trêu cậu, nào ngờ vừa mở miệng cậu đã gọi *anh*, còn gọi trên giường nữa chứ. Nhưng hiển nhiên đối phương nào hiểu tình thú là chi, chỉ đơn thuần cầu xin y mà thôi.

Luật sư thụ bị sắc che mắt, lẩm bẩm nói: "Được..."

Huấn luyện viên công lập tức tháo ra, quả nhiên bị siết đỏ cả lên. Cậu cầm gậy thịt cắm vào, vui sướng hôn hôn mặt y.

Luật sư thụ đã nghĩ đến kết cục mình bị nhiễm bệnh rồi qua đời, nhưng nhanh chóng y đã không còn hơi sức đâu mà nghĩ linh ta linh tinh nữa. Nguyên nhân không còn gì khác ngoài cây gậy sắt kia, thật sự là, quá mạnh.

Y bị chịch thiếu chút nữa chết trên giường luôn. Nói ra ai mà tin cơ chứ, một tên nhóc tóc còn để chỏm, khiến y, một người đàn ông trưởng thành dày dạn kinh nghiệm trong đời sống tình dục phong phú, suýt bị chịch cho tắt thở.

Mẹ nó, là thằng chó nào nói tập thể hình dễ bị liệt dương.

Mẹ nó, sao người này không bị liệt dương cơ chứ! Cậu xuất sớm một tí thì sẽ anh dũng hy sinh à.

Luật sư thụ bị chịch tới mức ngất đi, tận đến khi cậu bắn tinh. Nhìn trọng lượng kia, luật sư thụ hoài nghi người này sống mà không có tình dục trong suốt hai mươi năm rồi.

Huấn luyện viên công rút ra, nhìn chằm chằm mặt sau y, hơi mở to hai mắt kinh ngạc, nói:

- Thật là nhiều, chảy ra ngoài rồi.

- Im miệng. - Luật sư thụ uể oải mắng cậu.

Lúc này huấn luyện viên công mới phát hiện y mất hứng, có chút không biết làm sao, ngậm môi y, lấy lòng cười:

- Anh thật xinh đẹp.

Xinh con mẹ cậu.

Dáng dấp ông đây đẹp trai như thế, một chút cũng không có khí chất của 0, cậu thấy xinh đẹp chỗ nào.

Dĩ nhiên, luật sư thụ vẫn còn bực bội. Y đạp huấn luyện viên công đang nằm gặm cổ trên người mình một cước, nói:

- Đứng dậy, tôi phải đi tắm.

Huấn luyện viên công "A?" một tiếng, mặt đầy vẻ thất vọng, nhìn y với vẻ lên án.

Luật sư thụ cau mày nói:

- Có gì nói mau.

Huấn luyện viên công đáng thương trông mong chồm tới nói:

- *Anh*, thêm lần nữa đi mà.

...

Cút đi!

Ba phút sau, luật sư thụ bị nắm eo đẩy vào từ phía sau. Sói con phía sau càng lúc càng dữ, thúc y muốn rớt khỏi giường, hết lần này tới lần khác còn nói:

- Bên trong *anh* nóng quá...

Luật sư thụ tuyệt vọng nhắm mắt.

Chương 02

Sáng hôm sau khi luật sư thụ tỉnh dậy cơ thể như muốn rớt ra từng mảnh.

Quá đau, cả người đều đau nhức. Luật sư thụ hùng hùng hổ hổ ngồi dậy mặc quần áo, lúc bước xuống giường ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Một lát sau huấn luyện viên công mới tỉnh dậy, chạy đến phòng vệ sinh tìm luật sư thụ, ôm lấy y từ phía sau, giọng dinh dính, khẽ than phiền:

- Thắt lưng em đau.

?

Cậu đau cậu mỏi á?

Huấn luyện viên công hôn gáy y, nói tiếp:

- Lần sau tới nhà em đi, giường khách sạn mềm quá, ngủ khó chịu.

Luật sư thụ súc miệng với gương mặt chẳng có biểu cảm, không để ý tới cậu, trong lòng nghĩ, cút con mẹ cậu đi, không có lần sau.

Buổi tối hai ngày sau.

Luật sư thụ bị huấn luyện viên công đè trên giường trong phòng ngủ của cậu chịch cho ná thở, y cảm thấy mình như sắp chết, đẩy cậu ra muốn chạy trốn. Huấn luyện viên công nắm mắt cá chân y kéo trở về, lại cắm mạnh vào, tủi thân trông mong nhìn y:

- *Anh*, đừng đi mà...

Luật sư thụ vừa gọi giường vừa bịt miệng cậu lại, hơi thở mong manh:

- Đừng, đừng gọi tôi là *anh*...

Huấn luyện viên công hơi nghi ngờ, vừa chịch vừa tự hỏi, đột nhiên sắc mặt trở nên hơi là lạ, do dự một hồi mới không được tự nhiên mở miệng:

- Ông xã?

Cơ thể luật sư thụ run lên một cái, bắn ra.

Huấn luyện viên công cười toe toét, trông vừa ngốc vừa đần, dốc sức chịch y, cúi người hôn xuống, vừa hôn vừa nũng nịu:

- Ông xã, chồng ơi...

...

Con bà nó đệt mẹ cậu.

Huấn luyện viên công cắn lỗ tai y:

- Chồng ơi, anh chặt quá... Xin hỏi em có thể bắn ở trong không?

...

Còn "xin hỏi" nữa chứ, cậu có bị sao không?

Dĩ nhiên, kết quả là luật sư thụ lại bị bắn vào bên trong.

Y cảm thấy mình bị HIV rồi. Mẹ kiếp.

Luật sư thụ tựa vào đầu giường hút thuốc sau khi hành sự.

Y không nghiện thuốc lá, nhưng mấy lần làm tình này làm y thấy áp lực quá, có chút không chịu nổi, không thể không rút ra một điếu.

Huấn luyện viên công mặc áo phông quần đùi ra khỏi phòng ngủ, lúc trở lại trong tay bưng một ly sữa bò nóng.

Cậu hệt như một con chó bự đứng cạnh mép giường bên luật sư thụ, giơ ly cười ngu:

- Uống không?

Luật sư thụ hút một hơi thuốc lá, liếc cậu một cái:

- Cậu tự uống đi.

Huấn luyện viên công có chút mất mát, cũng không khuyên y nữa. Cậu ngồi xổm bên mép giường ngửa đầu nhìn luật sư thụ hút thuốc. Cả người đối phương trần truồng, đầu vai khoác một cái áo khoác, thân dưới bị chăn che khuất, lộ ra vòng eo thon vừa mạnh mẽ vừa có sức hút. Luật sư thụ lớn hơn cậu mười hai tuổi, có khí chất thành thục mà cậu không có, đó là do cuộc sống rèn giũa mà ra, vừa sâu lắng lại vừa tự tin.

Anh ấy thật đẹp.

Huấn luyện viên công uống một hơi hết sữa bò trong ly, xung quanh miệng dính một vòng sữa màu trắng. Cậu si mê nhìn chằm chằm sườn mặt luật sư thụ, kiềm lòng không đặng tiến lại hôn y.

Có vị đắng của thuốc lá, nhưng huấn luyện viên công vẫn không muốn buông y ra.

Luật sư thụ đẩy cậu, cau mày:

- Được rồi, xuống giường chớ có dính người như vậy.

Huấn luyện viên công bị đẩy ra, mắt lại bắt đầu đỏ lên, lại tự cảm thấy mình mất mặt, nâng tay ôm chặt lấy người ta, chôn mặt vào trên bả vai luật sư thụ.

Luật sư thụ không nhìn thấy mặt cậu, nhưng đoán chắc tám phần mười cậu bạn nhỏ này lại rơi hạt đậu vàng rồi. Y thở dài trong lòng, rốt cuộc vẫn mềm lòng, vỗ lưng huấn luyện viên công một cái dỗ dành như dỗ con nít:

- Thôi thôi thôi, lại đây thơm thơm.

Huấn luyện viên công không động đậy, một lát sau, đầu vai luật sư thụ bị ướt.

Luật sư thụ đột nhiên ý thức được, huấn luyện viên không phải y, mà là một cậu trai tân hai mươi tuổi, đột nhiên lên giường với một gã đàn ông mới gặp vài lần, có lẽ sẽ không xem y là bạn giường, mà xem y như bạn trai.

Mẹ nó! Cái này không thể được!

Chuông cảnh báo trong lòng luật sư thụ cung Ma kết kêu vang, do dự một lát rồi hỏi thẳng:

- Cậu cảm thấy... Tôi là gì của cậu?

Huấn luyện viên công ngẩng đầu lên, khóe mắt hãy còn vương lệ. Vẻ mặt cậu mờ mịt, tựa như bị hỏi phải một vấn đề bao la khó khăn, lúng túng một hồi, ngập ngừng dò xét trả lời:

- Anh là... Ưu Nhạc Mỹ* của em?

(*) *"Cậu là Ưu Nhạc Mỹ của mình, như vậy mình có thể nâng niu cậu trong lòng bàn tay." Một quảng cáo trà sữa kinh điển của Jay Chou, biểu thị cho tình yêu.*

...

...

Đệt mấy đứa 2kx. Đây là quảng cáo mà mấy đứa 2kx nên xem à?

Thôi được rồi, không hỏi nữa. Luật sư thụ day day điếu thuốc. Việc vạch rõ quan hệ đối với cậu bạn nhỏ này mà nói hẳn là đả kích rất lớn, cứ mơ màng hồ đồ trước đi. Cuộc sống tình dục bây giờ của y mặc dù không êm dịu lắm nhưng miễn cưỡng cũng xem như thoải mái.

Huấn luyện viên công không thích thuê phòng, sau đó luật sư thụ cũng chịu tới nhà cậu.

Nhà huấn luyện viên công thật sự rất giàu. Biệt thự lớn hơn hai trăm mét vuông nằm ở khu tấc đất tấc vàng, khiến người ta ghen tị quá mức. Ba mẹ cậu không ở nhà mấy, không biết làm công việc gì, luật sư thụ không có hỏi.

Không phải y không tò mò, mà là Y CĂN BẢN KHÔNG CÓ THỜI GIAN HỎI.

Nhãi ranh này vừa vào cửa đã hôn y, cởi sạch quần áo, gặm lung tung trên người y. Luật sư thụ đẩy cậu, cậu còn làm bộ khóc thút thít nắm lấy tay y sờ vào thân dưới của mình, nỉ non:

- *Anh* ơi, em cứng rồi, khó chịu quá đi mất.

Luật sư thụ không có biện pháp, chỉ có thể dỗ dành:

- Đi lên giường.

Huấn luyện viên công bế thẳng y một mạch đến phòng ngủ, sau khi đặt y xuống giường thì tỏ vẻ muốn lại thôi.

Luật sư thụ bày ra vẻ mặt chết người:

- Có gì thì nói thẳng, đừng có bày ra cái vẻ này cho tôi xem.

Huấn luyện viên công vẫn cứ muốn nói lại thôi.

Luật sư thụ hiểu rồi, nheo mắt lại:

- Lại không muốn đeo bao à?

Huấn luyện viên công ngập ngừng, cúi đầu giống như phạm lỗi. Im lặng một lúc lâu mới lấy dũng khí ngẩng đầu, chân thành cầu xin:

- Có thể... Có thể ngậm bé ciu của em không?

?????

Luật sư thụ thiếu chút nữa sặc nước bọt, hồi lâu sau mới phản ứng được cậu đang nói tới khẩu giao.

Luật sư thụ giận đến bật cười, hỏi cậu:

- Học đâu ra đó?

Huấn luyện viên công có chút ngượng ngùng, nói khẽ:

- Xem ở mấy bộ phim.

...

Địt con mẹ cậu.

Người ta xem phim để chủ động khẩu giao cho nửa kia, còn cậu xem phim để bảo tôi khẩu giao cho cậu hả?

Tâm trạng luật sư thụ không tốt, tức giận từ chối:

- Không được.

Huấn luyện viên công vội vàng dùng cả tay chân bò lên giường, đè y xuống liều mạng hôn, dùng mũi cọ cọ mặt y, ưỡn ưỡn thân dưới, cách quần ma sát bắp đùi y:

- Xin anh đấy chồng ơi.

Luật sư thụ chẳng hề dao động:

- Dù có gọi papa cũng vô ích.

Huấn luyện viên công cởi dây thắt lưng, vật to lớn kia chọc chọc vào đùi luật sư thụ, trông hệt một cái chày gỗ. Huấn luyện viên công nắm lấy nó, nghiêm túc thành khẩn rao hàng:

- Em tắm nhiều lần lắm, còn thoa sữa tắm nữa, thơm lắm đấy, anh ngửi thử xem.

...

Địt con mẹ nhà cậu!!! Cút!!!

Năm phút sau.

Luật sư thụ khụy gối xuống đất, vừa mắng thầm trong lòng vừa liếm cho cậu. Thứ đồ chơi kia nào có phải kích cỡ bình thường đâu, lúc cương cứng lên càng đáng sợ hơn, y phải há to miệng mới có thể nuốt vào một chút. Lần đầu tiên huấn luyện viên công được khẩu giao, cả người tràn trề hưng phấn, nắm lấy gốc rễ của mình đung đưa trong miệng y, đoạn chọc vào một bên mặt luật sư thụ, chọc cho phần mặt đó bị nhô lên, huấn luyện viên công thấy vậy liền bật cười.

Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc.

Luật sư thụ nhịn xuống, tôi không thèm so đo với tên ngốc. Y hất tay huấn luyện viên công ra, tự giữ phần gốc rồi nâng lên, giúp cậu liếm túi tinh nặng trĩu bên dưới. Toàn bộ khuôn mặt y vùi hết vào đó, liếm ướt xong lại ngậm lấy vật hình trụ của cậu. Huấn luyện viên công rên lên một tiếng, khoái cảm ập tới, luật sư thụ liếm vòng, vừa liếm vừa di chuyển qua lại, phỏng theo động tác giao hợp, cả cây đều ướt sũng nước bọt. Luật sư thụ xuất ra kỹ

năng đặc biệt ngậm sâu một cái cho cậu, ngậm xong còn giương mắt nhìn huấn luyện viên công, vừa chạm vào ánh mắt ấy huấn luyện viên công liền bắn ra.

Bingo! Thắng rồi!

Luật sư thụ ung dung thong thả đứng lên, rút khăn giấy ra chùi khóe miệng. Y liếc xéo huấn luyện viên công, giễu cợt cười một tiếng:

- Cậu bạn nhỏ, mới có mấy phút mà đã bắn rồi.

Huấn luyện viên công cúi đầu không nói lời nào.

Luật sư thụ càng đắc ý, cúi người nhìn cậu, nở nụ cười yêu kiều:

- Thế nào, miệng chồng cậu không tệ chứ?

Huấn luyện viên công vẫn không nói lời nào, ngồi cúi đầu ủ rũ.

Luật sư thụ còn chưa phát hiện ra có gì không đúng, vẫn đắm chìm trong niềm vui giành lại được thành trì, nhịn không được làm màu đốt điếu thuốc, hút mạnh một hơi, nheo mắt lại.

Đấu với 8x à, cưng còn non và xanh lắm.

Chờ sau khi luật sư thụ hút xong điếu thuốc mới nhận ra huấn luyện viên công mãi mà không lên tiếng. Y thấy là lạ, đoạn nâng cằm cậu lên để mình nhìn mặt thử, bây giờ mới phát hiện huấn luyện viên công đã khóc hồi lâu, không phát ra tí âm thanh nào, lặng lẽ rơi nước mắt, nhuộm ướt hết cả lông mi.

Luật sư thụ hoảng hốt, tay chân luống cuống giúp cậu lau nước mắt, hỏi:

- Làm sao thế?

Nghĩ lại những lời ngớ ngẩn vừa thốt, vội vàng xin lỗi:

- Tôi nói bậy đấy, lần đầu được khẩu giao ai cũng như thế cả, mấy cậu còn trẻ nên hỏa khí thịnh, bắn nhanh là điều rất bình thường luôn. Đừng khóc mà, *anh trai* xin lỗi cậu mà.

Huấn luyện viên công lắc đầu, cứ ngồi như vậy ôm chặt lấy y, dán mặt vào eo y. Luật sư thụ không biết làm sao, xoa đầu cậu một cái.

Qua hồi lâu y mới nghe thấy giọng nói của huấn luyện viên công.

- Anh từng làm cái này cho nhiều người rồi à?

Luật sư thụ ngập ngừng một chốc.

Huấn luyện viên công ngẩng đầu, ánh mắt đáng thương, tựa một con chó hoang bị vứt bỏ, cụp tai nhìn y:

- Sau này chỉ có mình em thôi được không?

Không thể đáp ứng cậu ta! Không được chiều bạn giường! Chiều là được đằng chân lân đằng đầu ngay!

Sao mà chỉ có mình cậu được chứ! Cậu mới bao tuổi! Qua hai năm ông đây sẽ đổi người mới! Cậu thì biết cái gì!

Nhưng nhìn cặp mắt kia, luật sư thụ không thốt nên lời.

Cuối cùng y vẫn không lên tiếng.

Chương 03

Tạ Vọng nhận một án hình sự, mấy ngày nay bận đến nỗi chân không chạm đất, ngày ngày tới lui giữa trại tạm giam và văn phòng luật, cơm cũng quên cả ăn. Chờ đến lúc y nhớ ra mình lâu rồi chưa tới phòng gym thì đã hơn mười ngày trôi qua.

Đến tiết học, Triều Bắc Sơn sẽ gửi wechat hỏi hôm nay y có qua không, trừ cái này ra thì hai người không trao đổi gì hơn.

Trong dự liệu.

Ngày đó chó bự ôm hông y dõi mắt trông chờ một đáp án, y dùng im lặng né tránh. Ngay lập tức, y thấy ánh sáng trong mắt Triều Bắc Sơn dần dần ảm đạm, buông tay đi tắm, không thèm nói với y lời nào nữa. Vốn Tạ Vọng muốn chờ người ra rồi nói chuyện đàng hoàng với cậu, nhưng đúng lúc nhận được cuộc gọi từ khách hàng bảo sắp tới văn phòng luật, vì vậy y đành phải không từ mà biệt.

Tạ Vọng thở dài, ngả người tựa vào lưng ghế, suy đi nghĩ lại.

Trước mắt y có ba lựa chọn: Một, từ giờ không lui tới nữa, xong lớp học này coi như không quen nhau; hai, nói rõ cho cậu biết y chỉ muốn tìm bạn giường chứ không muốn yêu đương, để cho đối phương lựa chọn có muốn tiếp tục mối quan hệ thể xác này hay không; ba, đáp ứng cậu.

Đáp án rõ ràng.

Trông Tạ Vọng dễ nói chuyện không hay tức giận thế thôi chứ rất cố chấp, thậm chí là cứng đầu. Công việc của y khiến y thiên về mặt lý trí hơn, y biết mình chỉ cần tình dục, tình cảm là chuyện sai lầm. Hơn nữa, dù xét ở khía cạnh nào thì Triều Bắc Sơn cũng không phải là đối tượng thích hợp để nói chuyện yêu đương. Dù cho sau này Tạ Vọng y cần một đoạn tình cảm ổn định thì người đó cũng không thể nào là một đứa trẻ to xác 2kx.

Cho nên chắc chắn y sẽ không chọn cái thứ ba.

Còn hai cái trước... Ngón tay Tạ Vọng gõ gõ mặt bàn, trong lòng đã có quyết định.

Y rất thích khuôn mặt và cơ thể của Triều Bắc Sơn, y thừa nhận mình là một tên nhan khống thèm muốn sắc đẹp người trẻ tuổi. Hiếm khi thấy một gay chất lượng cao như thế, vì chuyện này mà ầm ĩ không nói rõ với nhau thì quá đáng tiếc. Ngoài ra, mặc dù Triều Bắc Sơn còn nhỏ tuổi nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, mình không nói gì mà đã thay đổi phương quyết định cắt

đứt là thiếu tôn trọng.

Tốt nhất là giao quyền lựa chọn cho Triều Bắc Sơn.

Tạ Vọng có ý định rồi nên không do dự nữa, xách túi tập gym ra khỏi phòng làm việc. Lúc đến phòng gym Triều Bắc Sơn đang dạy lớp một kèm một cho người khác, học viên là một cô bé còn rất trẻ, mặc áo phông Givenchy, chân mang AJ, có vẻ để mặt mộc nhưng đẹp vô cùng. Ánh mắt cô bé kia nhìn Triều Bắc Sơn hết sức nóng bỏng, bộ ngực đầy đặn vô tình cố ý chạm vào người Triều Bắc Sơn, nhưng dù ánh mắt có quyến rũ đến đâu thì cũng như nhìn một tên mù, từ đầu đến cuối Triều Bắc Sơn cứ thất thần mãi.

Bên này là khu dạy riêng một kèm một, phải có thẻ mới vào được. Tạ Vọng vừa bước tới thì vang lên âm thanh nhắc nhở, Triều Bắc Sơn vô thức liếc mắt ra phía cửa, vừa nhìn một cái là đầu óc cứ như trên mây.

Tạ Vọng cười cười với cậu, dùng khẩu hình nói: "Cậu làm việc trước đi."

Triều Bắc Sơn xem hiểu, nhưng không sao khống chế được ánh mắt của mình được, cứ như mọc trên người Tạ Vọng vậy. Cô bé kia đang tập bodyweight squat*, hỏi cậu một câu nhưng cậu không trả lời, nương theo ánh mắt cậu nhìn qua bên này, nhất thời có hơi mất hứng. Nom có vẻ cũng là đại tiểu thư được nuông chiều, không nể mặt Triều Bắc Sơn mà chất vấn:

- Làm gì vậy? Trong giờ học có thể tập trung chút không

(*) gốc là 坐深蹲 - tui so hình thì thấy tư thế kia có vẻ giống nhất, nếu sai mọi người nhắc tui nhé.

Triều Bắc Sơn vội vàng xin lỗi, không dám lơ là nữa, thành thật dạy cho xong tiết học. Túi của cô bé kia đặt trên ghế Triều Bắc Sơn, lúc cô lấy túi thì nhìn Tạ Vọng một cái, cau mày hỏi:

- Anh cũng là học viên của huấn luyện viên Triều hả?

- Anh là anh họ của cậu ấy.

Tạ Vọng nói dối không chớp mắt, cười tao nhã lễ phép:

- Em họ anh còn nhỏ nên gây phiền cho em quá, anh thay mặt nó xin lỗi em.

Vẻ mặt cô gái mới rồi còn có chút phức tạp, lúc nghe thấy y là anh họ của Triều Bắc Sơn thì mi tâm dãn ra, mặt mày thả lỏng, cũng mỉm cười đáp lại:

- Không sao đâu.

Triều Bắc Sơn đứng bên cạnh nghe hết toàn bộ, mặt không khỏi ửng hồng. Chờ cho cô bé kia đi rồi cậu lập tức ngồi xổm xuống bên chân Tạ Vọng, ánh mắt sáng lên, cười lộ ra hàm răng ngay ngắn chỉnh tề:

- Sao hôm nay lại có thời gian tới đây thế?

- Hết bận rồi.

Tạ Vọng cũng không ngại trán cậu đổ đầy mồ hôi, duỗi tay xoa

xoa tóc mái cậu một phen, dính mồ hôi đầy tay:

- Sau này tôi tới lớp như thường.

Triều Bắc Sơn cười không thấy mắt đâu, xoa tay liên tục, nói:

- Được, được.

Tạ Vọng nghĩ trong lòng, thật con mẹ nó ngốc.

Hai người học xong thì ăn ý cùng nhau trở về nhà Triều Bắc Sơn. Nhà vẫn tối đen như trước, hai người vừa vào cửa đã dây dưa với nhau. Triều Bắc Sơn muốn y, Tạ Vọng cũng không làm một khoảng thời gian rồi, dục vọng va vào dục vọng, thiên lôi câu địa hỏa* gây ra động tĩnh lớn. Ôm hôn quấn quýt loạng choạng bước về phía phòng ngủ, quần áo cởi ra vứt dọc đường đi, khi ngã xuống giường tiếng thở dốc của hai người nặng nề đến đáng sợ.

(*) 天雷勾地火 - thiên lôi câu địa hỏa: lửa trời dẫn động lửa đất, ám chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa các cặp đôi.

Tạ Vọng cầm gel bôi trơn, bị Triều Bắc Sơn lấy đi. Y hơi buồn cười:

- Làm gì đấy?

- Em giúp anh làm.

Triều Bắc Sơn vươn tay bật đèn, Tạ Vọng bị chói nhắm vội mắt lại. Lúc mở mắt ra Triều Bắc Sơn đang nặn gel bôi trơn vào lòng bàn tay, mím môi, như thể đang thực hiện một nhiệm vụ quan trọng vậy. Cậu nắm mắt cá chân Tạ Vọng kéo người y mở rộng ra, tham lam nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư kia, kế đó bôi hết thứ trong tay lên.

Gel bôi trơn có chút lạnh, Tạ Vọng vô thức tránh đi. Triều Bắc Sơn đè y không cho phép y cử động, ánh mắt rất hung, nhưng giọng điệu lại không đủ tự tin, thậm chí có chút cầu khẩn:

- Đừng cử động, để em làm cho.

Tạ Vọng bị cậu chọc cười, giơ tay đầu hàng:

- Được được được.

Triều Bắc Sơn ôm y phát điên cả đêm, làm tới mức thân dưới Tạ Vọng dâm loạn lộn xộn, gel bôi trơn hòa lẫn tinh dịch, cái mông cũng dính nhơ nhớp. Thế nhưng thứ đồ kia vẫn còn cứng mãi, lại thúc vào trong, giọng Tạ Vọng đã khàn đến mất tiếng, đưa tay rút thứ đồ chơi kia ra khỏi cơ thể:

- Đủ rồi mà.

Triều Bắc Sơn dùng sức nắm lấy tay y, cúi người hôn y đến nỗi không còn rảnh để nói chuyện nữa. Thân dưới dập vào mông y vang lên từng tiếng, vừa hung ác vừa cố chấp, khi bắn vào còn hung hăng cắn bả vai Tạ Vọng, lẩm bẩm:

- Nhớ anh lắm... *Anh* ơi...

Tạ Vọng được cậu ôm đi tắm. Y uể oải nằm trong bồn tắm, nhìn nhãi con bận tới bận lui phục vụ y, hờn đến ngứa răng. Triều Bắc Sơn cầm khăn mới lau người cho y, chỉ mặc độc một chiếc quần

lót đứng cạnh bồn tắm, bị Tạ Vọng nhéo lỗ tai thì lập tức kêu rên.

Tạ Vọng túm đầu cậu kéo qua, mắng:

- Cậu con mẹ nó được làm từ sắt à?

Từ nhỏ tới lớn thành tích Triều Bắc Sơn không tốt lắm, thường xuyên bị giáo viên nhéo lỗ tai, lỗ tai trời sinh nhạy cảm vừa chạm vào đã đỏ ửng, đau đến mức không còn hơi sức đâu tập trung trả lời câu hỏi, chỉ muốn chuyện này trôi qua nhanh nhanh, vội vàng nói lớn:

- Không, không phải mà! Làm từ thịt, thật đó!

...

Não tàn.

Chắc chắn là não tàn.

Tạ Vọng ngâm mình trong nước nóng, mặt u ám thả lỏng tay. Y nhìn Triều Bắc Sơn đỏ bừng đôi tai thành thật lau chân giúp y, chợt nhớ ra mình còn có lời muốn nói. Lúc này hẳn phải đốt một điếu thuốc, nhưng điều kiện hạn chế, Tạ Vọng không thể giả vờ tạo ra bầu không khí trò chuyện nghiêm túc được, đành phải ho khan một tiếng, ra vẻ nghiêm túc:

- Nhóc Triều này.

Chỉ số thông minh của Triều Bắc Sơn không đủ để chống đỡ chiêu của y, lập tức buông khăn, ngoan ngoãn đáp lời:

- Dạ.

Cặp mắt kia đẹp quá mức, mí mắt mỏng, hốc mắt sâu, lông mi vừa dài vừa cong, thiên về dáng dấp của người da trắng. Tròng trắng mắt ít nhưng sáng, con ngươi đen láy, rạng rỡ lấp lánh dưới ánh đèn, tựa một con sói. Nhưng Triều Bắc Sơn lại không tận dụng tốt đôi mắt này, ánh mắt luôn trong veo hiền lành, vừa nhìn là biết dễ lừa.

Tạ Vọng hơi nhổm người dậy, cánh tay thả lỏng khoác lên thành bồn tắm. Y vốn định dùng tư thế thoải mái cởi mở này để bắt đầu cuộc trò chuyện, để cho đối phương bớt cảm thấy bị áp bức, nhưng ngay giây tiếp theo đã bị Triều Bắc Sơn vươn tay bắt lấy, còn toét miệng cười ngây ngô với y.

Tạ Vọng: ...

Thôi được rồi, không được lạc đề. Tạ Vọng cố gắng xem nhẹ nhiệt độ trên tay, mở miệng nói:

- Tôi ấy mà, tương đối sợ phiền toái, không muốn đụng vào bất cứ chuyện phiền phức nào. Công việc của tôi khiến tôi rất căng thẳng, không còn hơi sức đâu mà đi yêu với chả đương. Tình trạng của chúng ta bây giờ... Có thể, nhưng không thể tiến xa hơn nữa, tôi không cho được, cậu hiểu chứ?

Lần đầu tiên Triều Bắc Sơn né tránh ánh nhìn của y.

Cậu cúi đầu ngồi ủ rũ, vì mới tắm xong nên tóc vẫn còn ướt, có vài sợi dính vào trán. Lông mi thật dài từ từ run lên, tựa như đang

cố gắng kiềm nén cảm xúc nào đó, nhưng cơ thể vẫn hơi run rẩy. Tay Tạ Vọng bị cậu bóp đau, nhưng từ đầu đến cuối Triều Bắc Sơn không chịu buông y ra mà tự mình tiêu hóa mấy lời nói kia, nhẫn nại chịu đựng, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Tạ Vọng nhìn mà không đành lòng, vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị Triều Bắc Sơn che miệng lại.

Triều Bắc Sơn rơm rớm nước mắt, thảm hại vô cùng, trong mắt tràn đầy cầu xin và tủi thân, nghẹn ngào nói:

- Đừng đuổi em đi, em nghe theo anh hết mà.

Tạ Vọng thở phào nhẹ nhõm, muốn nói chuyện nhưng Triều Bắc Sơn vẫn che kín miệng y không chịu buông tay. Y hơi khó hiểu, chỉ thấy nước mắt Triều Bắc Sơn không ngừng chảy, trong thoáng chốc mắt đã hơi sưng.

- Em không dám nghe - Giọng cậu mang theo nức nở, nói rất chậm: "Đừng nói, xin anh."

Chương 04

- Tạ đại, em gửi bản cáo trạng qua wechat cho anh rồi ạ.

Tạ Vọng bận không kịp ngẩng đầu, chiều nay y có một phiên tòa, sau đó còn phải đến trại tạm giam gặp bị cáo, bây giờ đang bận chuẩn bị tài liệu. Tuổi thực tập sinh nói chuyện với y không lớn lắm, là sinh viên đại học năm thứ tư, đứng bên cạnh bàn, vẻ mặt hơi lúng túng.

- Sao thế? - Tạ Vọng phát hiện đối phương chưa đi, cau mày ngẩng đầu: "Còn có chuyện gì?"

Tay thực tập sinh nắm lại thành quyền đặt bên miệng ho khan một tiếng, vẻ mặt có chút cứng ngắc, giảm thấp âm lượng xuống:

- Chỗ này của anh... - Cậu ta chỉ chỉ cổ: "Có dấu vết."

Mãi một lúc Tạ Vọng mới phản ứng lại được. Y không cảm thấy xấu hổ, nhưng lại thấy hơi hơi tức giận, khó khăn lắm mới nặn ra một nụ cười mỉm, ngoài mặt ung dung vươn tay cài nút áo sơ mi trên cùng lại, nói lễ phép:

- Cảm ơn.

Thực tập sinh thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi ra ngoài.

... Con mẹ nó thằng nhãi ranh.

Tạ Vọng mắng chửi trong lòng, lại nghĩ tới bộ dạng như con chó điên tối hôm qua của Triều Bắc Sơn. Trước khi ân ái y đã dặn đối phương là hôm nay mình có một phiên tòa, lúc nghe ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng hay lắm, nhưng khi làm thì chẳng còn để ý chi nữa, cắn gặm lung tung, ôm y hôn một hồi, miệng còn sưng lên nói chi những dấu hôn và dấu răng đậm nhạt trên người.

Hết lần này tới lần khác y không nhúc nhích được —— Không biết Triều Bắc Sơn xem ở bộ phim nào mà bắt y quỳ sấp trên giường, mình thì ở phía sau kéo ngược hai tay y lại, hoàn toàn khống chế Tạ Vọng. Nửa người trên Tạ Vọng không có điểm tựa, cổ tay bị Triều Bắc Sơn nắm chặt, cơ thể đung đưa theo từng động tác ra vào, thậm chí y cảm thấy mình giống như một con vật bị Triều Bắc Sơn cưỡi lên người.

Một tư thế vô cùng nhục nhã.

Triều Bắc Sơn không mang bao, nhiều lần bắn vào bên trong. Trước đây Tạ Vọng cũng bị cậu làm như vậy thành quen, lần này cúi đầu thấy trên người mình đầy dấu đỏ tím, lửa giận lập tức bốc lên, trở tay cho Triều Bắc Sơn một bạt tai, tiếng rất kêu.

Đánh xong y liền hối hận. Tạ Vọng biết điều kiện gia đình Triều

Bắc Sơn không tệ, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, trên có một người anh, hẳn là út cưng trong nhà, vừa nhìn là biết đứa trẻ được nuông chiều. Đánh người không đánh mặt, một tát này đánh xuống, cậu bạn nhỏ không biết phải ầm ĩ với y thế nào nữa.

Quả thực Triều Bắc Sơn đã khóc ngay lập tức. Lực độ cái tát kia không nhỏ, nửa bên mặt Triều Bắc Sơn đỏ rần, sưng lên thấy rõ. Cậu bụm mặt khóc thút thít, thân dưới cũng mềm nhũn rũ xuống, Tạ Vọng chưa kịp mở miệng nói xin lỗi cậu đã rút ra rồi tới gần hôn y, giọng khe khẽ:

- Xin lỗi.

Tạ Vọng nhìn vào đôi mắt trong veo kia, đẫm lệ, nhất thời tắt tiếng.

Triều Bắc Sơn vẫn còn hôn y, hôn xong còn dùng đầu lưỡi liếm những dấu hôn trên cổ y kia, tựa động vật nhỏ liếm láp vết thương, liên tục nói xin lỗi với y:

- *Anh* ơi, em xin lỗi mà.

Không người nào có thể không mềm lòng, Tạ Vọng cũng không ngoại lệ.

Vì vậy nửa đêm sau y để cho Triều Bắc Sơn bế mình chịch, cánh tay khỏe khoắn vững vàng nâng y lên, cơ thể lắc lư kịch liệt, mỗi một lần thúc vào đều dùng lực rất mạnh, chọc vào nơi sâu nhất, huyệt sau, trực tràng, tất cả đều bị lấp đầy. Triều Bắc Sơn vừa chơi y vừa bú mút đầu vú y, làm y vừa đau vừa sướng. Tạ Vọng cào ra không ít vệt xước rướm máu sau lưng Triều Bắc Sơn, Triều Bắc Sơn không nói tiếng nào, lúc đi tắm Tạ Vọng cau mày nói xin lỗi, Triều Bắc Sơn đưa lưng về phía gương, quay đầu cố gắng nhìn những vết cào kia, cười rạng rỡ:

- Anh lưu lại đó.

Ngu ngốc.

Tạ Vọng quay đầu qua chỗ khác, không nhìn cậu nữa.

Bận rộn cả ngày, lúc về đến nhà Tạ Vọng gần như gục luôn trên giường. Chuông điện thoại reo mà Tạ Vọng cũng không muốn bắt máy, đối phương cũng rất kiên trì, gọi hết lần này đến lần khác. Tạ Vọng phiền cực kỳ, thấy số lạ nên lúc nhận máy giọng rất tệ:

- Ai đấy?

Bên kia tựa hồ bị hoảng sợ, thả nhẹ hơi thở:

- Em là Triều Bắc Sơn.

Một ngày mệt nhọc khiến Tạ Vọng ngay cả ngón tay cũng lười nhúc nhích, càng không có hơi sức đâu đi dỗ dành con nít. Y nhíu mày một cái, đè lửa giận hỏi:

- Sao cậu lại có số điện thoại của tôi?

Triều Bắc Sơn nghẹn một chốc:

- Em nhìn lén.

Cậu do dự một hồi, hỏi:

- *Anh*, anh ăn cơm chưa?

- Chưa - Tạ Vọng nói lấy lệ: "Lười ăn. Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi cúp đây."

- Chờ đã! - Triều Bắc Sơn vội nói: "Anh có thể gửi địa chỉ nhà anh cho em không? Em tới nấu cơm cho anh."

Tạ Vọng sửng sốt. Một mặt không ngờ đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước xuân lại biết nấu cơm, mặt khác lại nghĩ quả thật trước giờ chưa có ai sẵn lòng tới nhà chăm sóc y. Luật sư Tạ độc lập tự chủ một thân một mình đã quen, đột nhiên được quan tâm nên hơi không thích ứng kịp. Y suy nghĩ một chút rồi nói:

- ... Được rồi, tôi gửi wechat cho cậu.

Nửa tiếng sau, Triều Bắc Sơn xách theo túi lớn túi nhỏ xuất hiện ở cửa nhà Tạ Vọng. Tạ Vọng vừa mở cửa đã thấy đối phương đỏ bừng mặt, vừa nhìn thấy y đã sáng mắt lên.

- Vào đi. - Tạ Vọng uể oải bảo cậu: "Dép trên sàn, phòng bếp ở bên này."

Thật ra y không nên thất lễ như thế, y hẳn nên cười nói mời người ta vào nhà, nên rót một ly nước ấm cho cậu, hẳn nên nói tiếng cảm ơn cậu trước, cảm ơn ý tốt của đối phương. Nhưng vì làm việc liên tục nên y rất mệt, Tạ Vọng không có tâm tư chăm lo cảm nhận của cậu bạn nhỏ, ngay cả mỉm cười cũng không có. Triều Bắc Sơn cũng không để ý, ngoan ngoãn đổi dép theo vào, nói:

- Anh đi ngủ một lát đi, em nấu xong sẽ gọi anh.

Tạ Vọng có hơi động lòng, nhưng làm như vậy quả thật rất quá đáng, vì vậy y ngáp một cái rồi lắc đầu:

- Thôi khỏi, tôi phụ cậu một tay.

Triều Bắc Sơn đẩy y về phòng ngủ:

- Đi ngủ, đi ngủ đi.

Tạ Vọng không biết làm sao, đành phải về phòng ngủ. Đối phương nhìn chằm chằm y nằm lên giường, vui vẻ cực, đắp chăn rồi hôn chụt một cái lên trán y:

- Ngủ ngon.

Mới có nửa phút mà Tạ Vọng đã thiếp đi. Y ngủ không sâu, còn mơ mấy giấc ngắn ngủi lộn xộn, lúc bị Triều Bắc Sơn gọi dậy còn hơi hoảng hốt, mơ mơ màng màng ngồi dậy, giọng rất khàn:

- Xong rồi hả?

Triều Bắc Sơn gật đầu, kéo y đứng lên, đoạn nắm tay dắt y tới phòng ăn. Tạ Vọng vốn định hất ra nhưng cả người không có mấy sức, lười động đậy cũng lười nói chuyện nên mặc kệ cậu.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng ăn y hoàn toàn tỉnh ngủ.

Trước giờ y chưa bao giờ tới khu vực phòng ăn. Tạ Vọng không biết nấu ăn, cũng lười nấu, phần lớn thời gian y gọi đồ ăn ngoài, ngồi ở phòng khác vừa ăn vừa xem tivi. Trên bàn phòng ăn luôn chất đầy đủ thứ đồ lặt vặt, còn có đồ ăn vặt mới ăn được một nửa

chưa kịp vứt, có thể gọi là thảm họa. Mà bây giờ, mặt bàn luôn bị hồ sơ và tạp chí vứt lung tung chiếm cứ đã được dọn dẹp gọn gàng trật tự, cuối bàn đặt một giỏ trái cây làm bằng trúc, bên trong đầy ắp nào là táo, quýt, xoài, trên mặt vỏ còn đọng nước, hiển nhiên mới vừa được rửa sạch; bên cạnh là một lọ hoa làm từ thủy tinh y chưa từng thấy bao giờ, mấy đóa hoa hồng mỏng manh tươi mơn mởn ló khỏi cổ lọ thon dài nở rộ khoe sắc. Giữa bàn đặt hai món chay hai món mặn, thịt kho tàu, cánh gà, rau diếp ngồng, củ mài, màu sắc ngon miệng, dậy mùi thơm phức.

Tạ Vọng líu lưỡi, hồi lâu mới hỏi:

- Cậu nấu ư?

Triều Bắc Sơn cười híp mắt đắc ý, nếu như có đuôi thì cũng đã vểnh lên, ngồi xuống đối diện y, bày vẻ mặt mau khen em đi:

- Em có giỏi không?

Tạ Vọng cười, cầm đũa dỗ dành:

- Giỏi, đỉnh lắm.

Triều Bắc Sơn cao hứng. Mấy món kia quả thực ngon vô cùng, Tạ Vọng vốn không có hứng ăn lắm cũng ăn không ít, ăn xong tô cháo lớn y no đến nỗi ngồi phịch xuống ghế:

- Không ăn nữa đâu, ăn nhiều lắm rồi.

Triều Bắc Sơn ngồi xổm bên chân y, chống hai tay lên đầu gối ngửa đầu nhìn y:

- Ngày nào em cũng tới đây nấu cho anh ăn được không?

Tạ Vọng giật mình.

Cuối cùng y cũng biết cậu bạn nhỏ đang tính toán điều chi. Tạ Vọng cúi đầu nhìn chó con đang vui sướng phe phẩy đuôi, lòng vang tiếng cảnh báo, tránh nặng tìm nhẹ uyển chuyển từ chối:

- Tôi không thể ngày nào cũng ăn chùa, không hay cho lắm.

Dường như Triều Bắc Sơn đã liệu trước y sẽ từ chối nên chuẩn bị đầy đủ:

- Vậy thì anh có thể đáp ứng em một điều kiện, chúng ta trao đổi.

Tạ Vọng biết không nên tiếp lời, thế nhưng y rất muốn biết Triều Bắc Sơn sẽ nói những gì, vì vậy y đáp lời:

- Điều kiện gì?

Triều Bắc Sơn cười ngây ngô hai tiếng, hơi nhổm người dậy hôn cằm y, thở hổn hển mấy cái nói:

- Mỗi ngày *anh* làm chồng em một tiếng được không?

Cậu sợ Tạ Vọng lại từ chối, vội vàng bổ sung: "Giả vờ thôi! Không cần phải yêu đương thật đâu. Được không anh?"

Tạ Vọng mấp máy môi, lại muốn từ chối.

Mắt Triều Bắc Sơn đã hoe đỏ, nhưng lần này không rơi nước mắt, cậu hít thở sâu mấy cái điều chỉnh trạng thái để kiềm lại, nhưng giọng vẫn có chút thay đổi:

- Chỉ một tiếng buổi tối thôi... Hoặc là nửa tiếng? Mười phút thôi cũng được... Em biết nấu nhiều món ngon lắm, anh muốn ăn gì em cũng nấu được, nếu không biết em có thể học... Em không quấn lấy anh đâu, - Cậu ôm Tạ Vọng, vùi mặt vào cổ y, van nài: "*Anh* ơi, em sẽ ngoan mà... rất ngoan rất rất ngoan."

Trái cổ Tạ Vọng lăn lăn. Lòng y giãy giụa hồi lâu, không nói câu nào, Triều Bắc Sơn cứ run rẩy ôm lấy y như thế, chờ đợi phán quyết. Mãi một lúc Tạ Vọng mới thở dài, nâng tay xoa đầu cậu, xúc cảm kia làm y nhớ tới con Samoyed mình nuôi khi trước, mềm mại.

- Được.

món rau diếp ngồng gốc là 油麦菜, mình tra thì có vẻ là món làm từ rau này

củ mài

Chương 05

"Ưm... A..."

Tạ Vọng bị đè xuống làm hơn một tiếng đồng hồ, nhưng Triều Bắc Sơn không có dấu hiệu sẽ bỏ qua cho y. Thứ đồ kia cứ cứng mãi, bành trướng tàn phá trong cơ thể y, thúc vào một chút, lui ra ngoài, rồi lại đâm vào lút cán, sắp sửa giết chết y. Tạ Vọng vô thức khép chân lại nhưng lập tức bị Triều Bắc Sơn kéo đầu gối tách ra, còn cúi đầu cọ cọ mặt y, khẽ nói:

- *Anh*, tách chân ra chút.

Tạ Vọng nắm cánh tay cậu, ánh mắt hơi mất tập trung. Y bị đâm cho dần nhích về phía đầu giường, không nhịn được đẩy Triều Bắc Sơn một cái:

- Nhẹ một chút!

Triều Bắc Sơn vội vàng kéo y lại, ôm chặt lấy y chịch từ dưới lên. Lần này quả thật không đụng vào giường nữa nhưng lại đi vào sâu hơn, mỗi cú thúc đều chạm đến điểm nhạy cảm của Tạ Vọng, y gần như sụp đổ ngửa cổ ra sau, giống như một con thiên nga giãy chết.

Sau khi làm xong vẫn là Triều Bắc Sơn ôm y đi tẩy rửa —— kể từ khi tên nhóc này dựa vào tài nấu nướng đăng đường nhập thất tới nay, lúc lên giường ngày càng hung mãnh, Tạ Vọng gần như không còn sức lực tự mình tắm rửa. Dọn dẹp xong, Tạ Vọng mỏi mệt nằm trên giường, sờ soạng lấy điện thoại ra xem. Tin nhắn đầu tiên trên wechat khiến y giận quá chừng, thúc cùi chỏ vào ngực Triều Bắc Sơn đang trần truồng ôm hôn y từ phía sau.

Triều Bắc Sơn không tránh, bị y thụi một cú mà vẫn vui vẻ hỏi:

- Sao thế?

Tạ Vọng giơ điện thoại di động hỏi cậu:

- Chuyển tiền cho tôi làm gì?

- Phí dạy học riêng á. - Triều Bắc Sơn giải thích: "Em không thể nhận của anh được."

Tạ Vọng xoay người mặt đối mặt với Triều Bắc Sơn, giơ tay vỗ mặt cậu một cái:

- Cậu bạn nhỏ, việc nào ra việc nấy, đừng rộn.

Triều Bắc Sơn cọ loạn trên cổ y, tay nhào nặn cái mông đầy đặn của Tạ Vọng, nói lầm bầm:

- Vốn không thể nhận.

Tạ Vọng giễu cợt:

- Nguyên nhân?

Triều Bắc Sơn không lên tiếng, ngẩng đầu hôn y hồi lâu mới chịu buông ra, hùng hổ:

- Bây giờ là giờ làm bạn trai! Nào có chuyện dạy học cho chồng mà còn thu tiền?

Được, giỏi lắm.

Hiếm khi Tạ Vọng bị bật lại, nhất thời không tìm được lời đáp trả.

Ngày đó Tạ Vọng ký kết hiệp ước "Một giờ yêu" nhục nước mất quyền, bây giờ thì hối hận xanh ruột. Triều Bắc Sơn quả thực rất ngoan, ngày ngày đổi món đa dạng nấu cho y ăn, làm y không những không luyện được cơ bắp đẹp đẽ dù đăng ký lớp dạy riêng tận mấy vạn tệ mà còn mập lên một ký. Lúc cân y tức muốn chết, thế mà Triều Bắc Sơn lại rất nghiêm túc bảo:

- Bây giờ mông *anh* nhiều thịt lắm, sờ thoải mái hơn.

Thoải mái bố khỉ.

Lúc trước Tạ Vọng có hỏi Triều Bắc Sơn muốn thực hiện việc *yêu* kia khi nào trong ngày. Trước khi Triều Bắc Sơn trả lời Tạ Vọng nghĩ tới rất nhiều đáp án, có lẽ là sáng sớm, có thể đưa y đi làm; có lẽ là buổi trưa, có thể tới văn phòng luật ăn cơm trưa cùng y; có lẽ là buổi tối, tiện cho việc đòi hỏi nhiều đặc quyền trên giường. Nhưng ngạc nhiên là Triều Bắc Sơn không đưa ra một khoảng thời gian cụ thể nào cả —— cậu nói:

- Em muốn một tiếng sau khi em và *anh* vui vẻ với nhau xong.

Tạ Vọng vốn không hiểu mục đích khoảng thời gian linh hoạt cậu chọn, nhưng bây giờ y hiểu rồi. Y chưa từng *yêu* bao giờ, mỗi khi lên giường xong đều xoay người bỏ đi, cùng lắm là ngồi lại hút một điếu thuốc, chuyện trò đôi câu, đương nhiên không thể hiểu *yêu* sau khi làm xong có thể dính nhau tới mức nào.

Triều Bắc Sơn sẽ ôm y đi tắm, sẽ cùng y trần truồng dán sát vào nhau, vuốt ve, ôm nhau trao môi hôn. Triều Bắc Sơn giống như một kẻ mắc chứng đói khát da thịt, tận hưởng từng giây phút da kề da với y, nhìn y cười ngây ngô, dùng đầu lưỡi liếm láp những dấu hôn kia, ngậm núm vú ậm ờ tán gẫu với y, bóp lấy cánh mông y sờ soạng từ xương cụt lên trên, nếu cương cứng thì dõi mắt nhìn mặt y rồi dùng tay tuốt bắn ra, hoặc cọ cọ thứ cứng rắn kia lên đùi y, rầm rì xin Tạ Vọng sờ sờ mình, cuối cùng ôm eo y ngủ chung.

Tạ Vọng dần quen với phương thức sống chung như vậy.

Thất thần thoáng chốc, Triều Bắc Sơn ôm eo y trở mình để Tạ Vọng giạng chân nằm sấp trên người cậu. Tạ Vọng cau mày bóp mũi Triều Bắc Sơn, cắn răng nghiến lợi:

- Cố tình chuyển tiền cho tôi vào lúc này, làm sao, tiền chơi đĩ à?

- Sao có thể chứ! - Sinh vật đơn bào Triều Bắc Sơn nào nghĩ tới chuyện này, liền vội vàng giải thích: "Trước đó em vẫn luôn muốn

trả lại cho anh, nhưng lại sợ anh nói. Hơn nữa..."

Tạ Vọng dự cảm cậu chẳng thốt được lời gì hay ho, cảnh giác hỏi:

- Hơn nữa cái gì?

Triều Bắc Sơn ngậm môi y, ậm ờ sửa sai:

- Hơn nữa anh chắc chắn quý giá hơn nhiều.

Tạ Vọng giận đến mức suýt phục vụ cho cậu một bạt tai, nhưng lại cắn răng chịu đựng, phải nhẫn. Y vỗ rớt cái tay Triều Bắc Sơn đang ôm eo mình ra, lườm cậu:

- Vậy cậu nói thử coi, *anh* Vọng của cậu đáng giá bao nhiêu?

Triều Bắc Sơn vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ một hồi, hoàn toàn không ý thức được đây là một cái hố, tính toán hồi lâu rồi mới trả lời:

- Gương mặt *anh* rất xinh đẹp, vóc người cũng đẹp, mông vừa nhiều thịt vừa mềm, eo thật thon, đầu vú màu hồng phấn, huyệt sau cũng có màu hồng phấn, vừa chặt vừa ướt, lúc nào cũng kẹp em phát sướng... Nên là, - Triều Bắc Sơn mở to hai mắt, gằn từng chữ nhấn mạnh: "Nên là rất đắt rất quý."

Tạ Vọng trợn mắt há mồm, sửng sốt hồi lâu không lên tiếng.

Y chẳng phải chưa từng nghe qua mấy lời lưu manh trên giường kia, đàn ông càng khẩu dâm thân dưới càng cứng. Nhưng những lời Triều Bắc Sơn nói không phải vì khơi dậy ham muốn nhục dục của y, cũng không phải tăng thêm hứng thú giường chiếu, mà chỉ đơn thuần nghiêm túc đánh giá Tạ Vọng y trị giá bao nhiêu tiền. Người khác nói những lời này không chỉ khiếm nhã mà còn phản cảm, nhưng dáng vẻ Triều Bắc Sơn nghiêm túc bấm ngón tay đếm ưu điểm của y quả thực khiến người khác không đành lòng trách cứ. Triều Bắc Sơn ca ngợi y từ tận đáy lòng, khóe mắt đuôi mày toát lên vẻ si mê cùng yêu thích, điểm sáng gương mặt ngây ngô non nớt kia của cậu, thời điểm cậu nhìn Tạ Vọng tựa đang nhìn thấy tinh hà lộng lẫy.

Tạ Vọng đánh cậu một cái không nhẹ không nặng, khẽ mắng nhưng không có vẻ tức giận gì, nhắm hai mắt lại:

- Nhóc thúi.

Triều Bắc Sơn lại toét miệng cười, nâng mặt y hôn tới hôn lui, làm khóe miệng Tạ Vọng vương đầy nước miếng của cậu.

Trời vào thu thời tiết chuyển lạnh, cộng thêm đụng phải mùa mưa, gió thổi một cái là phải rùng mình. Trợ lý của Tạ Vọng xin nghỉ ốm nên y đành phải tự tới ngân hàng lấy hồ sơ, lúc quay về văn phòng luật đợi mãi mà chẳng thấy xe buýt đâu, mất hết kiên nhẫn y bèn chui vào trung tâm thương mại, định đi đường tắt về.

Đang giờ làm việc nên trong trung tâm thương mại không có nhiều người lắm. Tạ Vọng mua một ly Starbucks cầm trên tay, vừa uống vừa lấy di động ra gọi điện thoại:

- Tiểu Lưu, ngăn kéo thứ hai của tôi có hai hóa đơn, cậu cầm tới trung viện* một chuyến... - Y nói nửa chừng đột nhiên dừng lại.

(*) gốc 中院, mình tra thì có vẻ là cấp bậc tòa án của TQ, tòa án nhân dân tối cao, tòa án trung cấp và tòa án cơ sở, trung viện là trung cấp á, nếu sai thì sửa giúp tui nhé

Tiểu Lưu đầu bên kia hơi khó hiểu:

- A lô? Tạ đại?

- Tới trung viên giao cho thẩm phán Ngô, đợi lát nữa tôi gửi wechat văn phòng làm việc với phương thức liên lạc của anh ta cho cậu. - Ánh mắt Tạ Vọng còn ngừng ở chỗ cũ, nhanh chóng kết thúc cuộc gọi: "Cúp đây."

Y bỏ điện thoại di động vào trong túi, hút một ngụm cà phê, bước vào cửa hàng. Nhân viên cửa hàng lập tức chào đón, nương theo ánh mắt y nhìn sang, nhiệt tình rao hàng: "Kiểu áo khoác dáng dài này bán rất chạy ạ, rất hợp để mặc trong thời tiết mấy ngày nay..."

Tạ Vọng nhìn chằm chằm cái áo kia, nuốt cà phê trong miệng, cắt ngang lời cô gái:

- Lấy size lớn nhất, tôi đi thanh toán.

Tạ Vọng quẹt thẻ, lúc xách túi ra khỏi trung tâm mua sắm cảm thấy hơi hối hận.

Từ ánh nhìn đầu tiên y đã thấy rất hợp với Triều Bắc Sơn. Thậm chí y còn tưởng tượng ra dáng vẻ Triều Bắc Sơn mặc chiếc áo này, chắc chắn rất đẹp, rất bắt mắt. Đây là hàng hiệu cao cấp tầm thấp*, chất liệu vải nỉ hai mặt, lại mua tại cửa hàng nên tất nhiên giá không hề rẻ. Tạ Vọng hối hận không phải vì tiêu hơn tám ngàn, mà vì y không nên mua quà cho Triều Bắc Sơn.

(*) Affordable luxury: đây là những mặt hàng hiệu cao cấp có giá cả khá phải chăng, khoảng từ vài trăm tới trên dưới một ngàn đô, nhắm tới số đông người tiêu dùng có mức sống khá giả. Một vài đại diện tiêu biểu của nhóm này như Coach, Marc Jacobs, DKNY...

Y lấy lý do gì để tặng? Lấy thân phận gì? Không thích hợp. Những bạn giường trước kia của Tạ Vọng đều có tuổi tác xấp xỉ y, năng lực tài chính cũng không kém y quá nhiều, y chưa bao giờ nghĩ sẽ mua bất cứ thứ gì tặng cho bọn họ. Nhưng Triều Bắc Sơn thì khác, tuổi tác nhỏ hơn y không ít, lại mới vừa bắt đầu công việc, mặc dù tiền lương không thấp nhưng Tạ Vọng vẫn vô thức xem như vãn bối mà chăm sóc. Tạ Vọng biết rất rõ Triều Bắc Sơn thích y nhiều đến mức nào, không phải y tự luyến mà là cậu bạn nhỏ viết hết thảy cảm xúc lên trên mặt, không thể nào lơ đi. Nếu y đã lặp đi lặp lại việc mình không muốn yêu đương thì không nên cho đối phương bất kỳ không gian ảo tưởng nào, không nên cho đối phương bất kỳ ảo giác mình cũng thích cậu ấy.

Nhưng Tạ Vọng vẫn mua. Y bung dù, trên đường về văn phòng

luật y không yên lòng nhìn chằm chằm vết nứt trên gạch lát đường, giẫm lên từng bước một, một vài viên gạch lắc lư bắn một ít nước bẩn lên giày y.

Lúc Tiểu Lưu trở về từ tòa án có đưa cho y mấy tờ thông báo lập chuyên án, khi đưa cho y thì nhìn thấy túi đồ trên bàn, kinh ngạc nói:

- Tạ đại đi mua quần áo hả?

Tạ Vọng dời mắt khỏi màn hình laptop, "Ừ" một tiếng: "Tặng người ta."

Tiểu Lưu vốn chỉ thuận miệng hỏi một chút, nghe câu trả lời thì lập tức hóng hớt, tràn trề hứng thú nhìn Tạ Vọng mấy lần, đè thấp giọng nói khẽ:

- Định tặng cho luật sư Hứa hả?

Tạ Vọng sửng sốt. Hứa Kỳ là bạn giường trước đây của y, cũng làm ở chỗ này, nhưng mà không phụ trách cùng thể loại án với y. Hứa Kỳ nhỏ hơn Tạ Vọng bốn, năm tuổi, tướng mạo rất xuất chúng nhưng tính cách rất tồi tệ, Tạ Vọng lên giường với hắn hai tháng thì phát hiện cuộc sống riêng của Hứa Kỳ vô cùng hỗn loạn nên nhanh chóng quyết định cắt đứt quan hệ. Mặc dù không lui tới nữa nhưng dù sao cũng cùng làm trong văn phòng luật, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không cần phải khiến quan hệ khó xử, hai người vẫn duy trì quan hệ đồng nghiệp bình thường, coi như yên ổn không có chuyện gì.

Nhưng mà Hứa Kỳ không biết giữ mồm giữ miệng, lỡ miệng nói ra nên không ít người trong văn phòng biết hai người bọn họ từng qua lại mấy năm trước. Gần đây hai người cùng tham gia một hạng mục tái tổ chức phá sản*, khó tránh khỏi lại có tiếp xúc, rất nhiều người suy đoán bọn họ có vẻ muốn nối lại tình xưa, ánh mắt nhìn hai người cũng lộ vẻ mờ ám.

(*) gốc 破产重组, tra ra thấy giữa tái cơ cấu và phá sản không liên quan lắm, ai biết thì giúp mình nhé

Tạ Vọng dừng một chút, hỏi:

- Sao lại nói vậy?

Tiểu Lưu nháy nháy mắt, bày ra vẻ mặt "Em hiểu mà", nói một cách thần bí:

- Tuần tới là sinh nhật của luật sư Hứa mà, dễ đoán lắm.

Tạ Vọng nào biết sinh nhật của tên chó Hứa Kỳ kia, vốn dĩ y chả quan tâm, cũng chưa từng nghĩ tới việc tặng quà. Nhưng Tiểu Lưu vừa nói thế y lại do dự, dẫu sao món quà này tặng cho Triều Bắc Sơn cũng không thích hợp lắm. Tạ Vọng bóp túi giấy đựng quần áo, ngón tay hơi dùng sức, cân nhắc một hồi mới lên tiếng:

- ... Đúng là tặng cho luật sư Hứa.

Tiểu Lưu không chú ý tới vẻ mặt là lạ của y, phấn khích hét lên:

- Wow, em có thể nhìn chút không?

Tạ Vọng uể oải gật đầu, xoa xoa sống mũi.

Tiểu Lưu lấy đồ ra, giũ phẳng rồi nhìn một lát, ánh mắt sáng lên:

- Vãi, đúng là đắt xắt ra miếng! - Thưởng thức phút chốc, lúc cất đi chợt thấy có hơi sai sai: "Nhưng mà Tạ đại ơi, hình như size anh mua hơi lớn thì phải?"

Hứa Kỳ cao hơn mét tám một xíu, vóc dáng xêm xêm với Tạ Vọng, mặc vào quả thực hơi rộng.

Tạ Vọng nghe xong lại thở phào nhẹ nhõm, gấp kỹ áo bỏ lại vào túi, lộ ra nụ cười mỉm như trút được gánh nặng:

- Đúng là lớn thật, lúc mua không để ý, để tôi đi đổi quà khác.

"Đẹp không?"

Từ lúc nhận được quà Triều Bắc Sơn kích động cực, mặc vào là không muốn cởi ra, xoay qua xoay lại trước gương mãi. Như dự đoán, cậu mặc đẹp vô cùng, phô ra vóc người vai rộng chân dài của cậu, cộng thêm gương mặt anh tuấn kia nữa nên trông còn đẹp hơn người mẫu. Tạ Vọng ngồi trên sô pha nhìn Triều Bắc Sơn đi tới đi lui, không nhịn cười được:

- Vui thế à?

Triều Bắc Sơn gật đầu liên tục, miệng sắp ngoác đến tận mang tai, ôm chầm lấy Tạ Vọng. Tạ Vọng bất ngờ không kịp đề phòng, vô thức vòng tay qua cổ cậu, kế đó Triều Bắc Sơn ôm lấy y xoay hai vòng.

Triều Bắc Sơn ôm y như chú rể ôm cô dâu, vừa thành kính vừa vui sướng hôn lên môi y, mắt ướt nhòe dõi trông Tạ Vọng, giọng nói cũng lộ ra thương yêu nồng đậm:

- Vui lắm, vui chết mất.

Cậu nâng mông Tạ Vọng đi lại mấy bước, đoạn ngồi xuống sô pha ôm Tạ Vọng đặt lên trên đùi mình, hít hà mùi hương y thật sâu, hôn từ sau tai hôn đến bả vai, lại từ bả vai kéo tới đầu ngón tay. Triều Bắc Sơn ôm Tạ Vọng rất chặt, hệt trẻ con ôm ghì hũ kẹo của mình, siết lấy ngọt ngào vào trong tâm khảm. Rất lâu về sau Tạ Vọng vẫn còn nhớ giọng điệu Triều Bắc Sơn khi ấy, vượt núi băng đèo chạm tới hoàng hôn rực rỡ, một đóa hoa nở rộ trong đêm đông yên tĩnh, hoặc một vốc nước suối ngọt trên đường dài sa mạc, cũng không so được niềm vui thích cả thế giới say mê nhảy múa trong tim.

"Cảm ơn, cảm ơn *anh*." Đôi môi Triều Bắc Sơn kề sát làn da y, nụ hôn nóng bỏng:

- Mãi mãi, mãi mãi thích anh.

Chương 06

Lễ Giáng sinh ngày đó, Tạ Vọng và Triều Bắc Sơn cùng nhau trải qua.

Để hẹn được y cậu bạn nhỏ đã báo trước một tháng. Tạ Vọng vốn không muốn đáp ứng nhưng lại không chịu nổi cậu ngày ngày xoay quanh nài nỉ, từ trước đến giờ Tạ Vọng thích mềm không thích cứng, quả thực không chịu nổi thế công của cậu nên đã đồng ý.

Vừa mới tới giờ tan làm Triều Bắc Sơn đã gọi điện cho y: "*Anh*, hôm nay đừng quên đến nhà em nhé!"

Động tác Tạ Vọng ngừng một chốc, một tay khép hồ sơ mới vừa mở ra lại, một tay lấy túi xách đang treo, cười nói: "Được, chờ tôi nửa tiếng, tôi đi từ văn phòng luật qua."

Thực tập sinh vào đưa tài liệu đã đóng dấu, thấy y muốn đi thì hơi kinh ngạc:

- Tối nay anh Tạ có hẹn ạ?

Nét cười nơi khóe miệng Tạ Vọng vẫn chưa tan hết, gật đầu một cái.

Thực tập sinh cũng cười, giúp y chỉnh lý lại tài liệu rồi bỏ vào ngăn kéo, vừa làm vừa ngoảnh đầu trêu:

- Trông anh vui chưa kìa.

Tạ Vọng ngẩn ra, hỏi ngược lại "Thế à?", vô thức bước tới tấm gương bên cửa sổ. Y nhìn thấy mặt mình, đường nét mềm mại, vầng trán đầy đặn, không biết do điều hòa bật nhiệt độ cao hay là do y mặc quá nhiều mà gò má hơi ửng đỏ, trong mắt có ánh sáng.

Lúc Triều Bắc Sơn mở cửa cho y còn đang đeo tạp dề, một tên nhóc lớn tướng đeo tạp dề điểm hoa nhí màu trắng trông thật ngốc. Tạ Vọng cởi giày da xỏ dép lông nhung Triều Bắc Sơn chuẩn bị cho y, vô thức thả lỏng cơ thể.

Bàn ăn nhà Triều Bắc Sơn lớn đến khoa trương, lần đầu tiên Tạ Vọng ăn cơm ở đây, trên bàn đặt chật ních hơn mười mấy món, đều là món Tạ Vọng thích ăn. Tạ Vọng hơi hoảng, dù hai người đã cùng nhau ăn cơm bốn, năm tháng nhưng y là người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng, dù có thích hay không y cũng sẽ ăn vì cân bằng dinh dưỡng. Y không biết Triều Bắc Sơn làm sao nhìn ra được, có lẽ là gắp nhiều hơn mấy đũa, nhìn nhiều hơn mấy lần, được cậu lặng lẽ ghi nhớ nơi đáy lòng.

Dù có là tảng băng cũng bị tan chảy.

Triều Bắc Sơn cố ý thắp hai cây nến, Tạ Vọng cảm thấy hành vi này hơi lúa nhưng không nói ra lời. Cậu chàng cẩn thận thắp nến, ánh nến vàng thắp sáng gương mặt chuyên chú của cậu, họa ra một cái bóng mơ hồ trên vách tường. Triều Bắc Sơn nâng ly vang đỏ, cười rạng rỡ xán lạn:

"*Anh*, Giáng sinh vui vẻ.

Tạ Vọng cụng ly với cậu, uống một hơi cạn sạch.

Lúc dùng bữa Triều Bắc Sơn luôn dùng chân cọ chân y, Tạ Vọng phát giác, cảm thấy hơi buồn cười, cố tình thu chân lại trêu cậu. Triều Bắc Sơn có gắng duỗi thẳng chân cũng không chạm tới chân y nữa đành ủ rũ chán nản cắm đầu ăn, cũng ít lời đi. Tạ Vọng cười, đoạn đứng dậy bước tới tách chân ra ngồi lên đùi cậu, vòng tay qua bả vai cậu trao môi hôn.

Triều Bắc Sơn dễ dàng được dỗ dành vui vẻ, cái đuôi lại bắt đầu phe phẩy tán loạn, ôm eo y nói:

- Em có chuẩn bị quà nè.

Tạ Vọng hơi bất ngờ:

- Gì thế?

Triều Bắc Sơn đặt y xuống, đứng dậy tới phòng khách cầm một cái túi. Cậu đưa cho Tạ Vọng, dõi mắt mong chờ y mở ra.

Tạ Vọng chiều ý mở quà ra ngay trước mặt cậu. Hộp quà có kiểu dáng đơn giản mộc mạc nhưng logo in trên đấy lại khiến Tạ Vọng phát hoảng. Giá của thương hiệu đồng hồ này luôn cao ngất ngưỡng, đồng hồ đeo tay bây giờ của Tạ Vọng cũng là hiệu này, nhưng lúc mua y cũng đã do dự hồi lâu mới dám mua.

Tạ Vọng mở hộp ra nhìn, là kiểu bán chạy của năm nay, giá còn cao hơn cái trên cổ tay y một chút. Y thở dài đậy nắp lại, nói với vẻ nặng nề:

- Bắc Sơn, tôi không thể nhận.

- Em mua bằng tiền của em đấy. - Lần này Triều Bắc Sơn rất bình tĩnh, đứng thẳng người, bướng bỉnh đẩy quà về: "Em không dùng tiền của ba mẹ, là tiền để dành của em."

Tạ Vọng lắc đầu:

- Vậy thì tôi càng không thể nhận. - Y nắm lấy tay Triều Bắc Sơn, gãi gãi lòng bàn tay cậu: "Ngoan, nghe lời. *Anh* Vọng không thiếu tiền, cậu mới đi làm kiếm chút tiền không dễ dàng gì, giữ lại cho mình đi."

Triều Bắc Sơn không lên tiếng, cố chấp nhìn y, Tạ Vọng không hề bị lay động, cũng nhìn lại. Cuối cùng Triều Bắc Sơn không giữ được bình tĩnh, mới được một chốc đã nóng nảy, khom người vác y lên vai sải bước về phía phòng ngủ.

Động tác Triều Bắc Sơn gấp gáp, khó tránh khỏi có hơi thô bạo làm Tạ Vọng bị đau. Y biết Triều Bắc Sơn đang giận, cũng biết mình chỉ cần gật đầu nhận quà là có thể dỗ dành người ta, nhưng

y không thể làm như vậy. Triều Bắc Sơn giật cà vạt của y ra, vứt áo vest của y xuống đất, áo sơ mi trắng còn treo xộc xệch trên người, ưỡn người tiến vào.

Tạ Vọng thở hổn hển mấy tiếng, không trách mắng cũng không giãy giụa, chỉ nâng tay xoa xoa đầu cậu.

Mắt Triều Bắc Sơn lập tức đỏ lên. Tạ Vọng đẩy đẩy cậu, cùng cậu điều chỉnh vị trí rồi cưỡi lên người Triều Bắc Sơn, nhấc mông chủ động di chuyển. Lần đầu tiên Triều Bắc Sơn làm tình ở tư thế này với Tạ Vọng, cậu có thể nhìn mọi thứ của Tạ Vọng —— cặp đùi mịn màng, eo đung đưa, cánh mông lên xuống, Tạ Vọng giạng mở hai chân phô bày toàn bộ thân dưới, nương theo lay động của cơ thể thứ cương cứng kia cũng lắc lư vỗ vào bụng dưới Triều Bắc Sơn. Huyệt sau cố gắng phun ra nuốt vào dương vật khổng lồ, thỉnh thoảng động tác hơi mạnh làm thứ đồ kia trượt khỏi cánh mông, Tạ Vọng liền đưa tay ra sau đỡ lấy thân dưới Triều Bắc Sơn, nhắm ngay huyệt nhỏ rồi ngồi xuống.

Bọn họ thân mật hòa hợp không có khoảng cách. Tiếng rên rỉ của Tạ Vọng ngày càng dồn dập, cho đến khi mệt quá không cử động nổi Triều Bắc Sơn mới bóp eo y thúc lên, ánh mắt nóng bỏng đa tình, vật trong cơ thể y cũng cương cứng hơn nữa, giống như muốn hoàn toàn xuyên thủng thân thể y vậy.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng động, Tạ Vọng còn ngỡ mình nghe lầm, giây tiếp theo lại nghe thấy tiếng người nói chuyện. Tuy không nghe rõ nói gì vì có hơi xa nhưng Tạ Vọng nghe ra được giọng phụ nữ nói tiếng Anh, y lập tức hiểu rõ ngừng động tác lại rồi cúi đầu hỏi khẽ:

- Mẹ cậu hả?

Triều Bắc Sơn không lên tiếng, ôm y trở mình rồi cắm vào từ phía sau. Tạ Vọng giật thót, không ngờ Triều Bắc Sơn lại to gan như thế, nhưng y bị đối phương hoàn toàn khống chế nên không thể động đậy được, không thể làm gì hơn ngoài hạ thấp giọng trách mắng: "Đừng quấy nữa!"

Triều Bắc Sơn mặc kệ y, đè lưng y để y nằm rạp xuống giường, hung hăng thúc vào rồi lại chậm rãi rút ra, động tác không ngừng, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh. Tạ Vọng gần như không dám phát ra tiếng, cắn chặt hàm răng, nhắm mắt đón nhận động tác ra vào mãnh liệt sau lưng, tay bấu chặt lấy ga trải giường làm nó nhàu nhĩ.

Tiếng người bên ngoài đến gần, Tạ Vọng còn nghe thấy có tiếng đàn ông. Loáng thoáng nghe mấy từ đơn như "where" "bedroom", giây tiếp theo cửa bị gõ vang.

Tạ Vọng bị dọa sợ. Y toan đá văng Triều Bắc Sơn ra xuống giường mặc quần áo thì bị cậu nắm bắp đùi kiềm lại, cưỡng ép không nói lý lẽ duy trì nhịp điệu ra vào. Tạ Vọng bất ngờ không

kịp đề phòng bị chạm vào điểm nhạy cảm, vô thức rên rỉ một tiếng, giây tiếp theo bị dọa sợ đổ mồ hôi lạnh, bỗng bị Triều Bắc Sơn ở phía sau che miệng lại.

"Tiểu Sơn, con ở trong phòng hả?"

Tạ Vọng bị chịch nhanh hơn mạnh hơn, miệng bị bàn tay dày rộng bịt chặt, chỉ có thể lộ ra tiếng nghẹn ngào yếu ớt từ kẽ ngón tay. Triều Bắc Sơn vừa làm y vừa cất giọng nói: "Vâng."

Tạ Vọng trợn to hai mắt.

Người đàn ông bên ngoài ngừng một lát, lại hỏi: "Ba thấy bên ngoài có hai đôi giày, hôm nay có khách hả con?"

Tạ Vọng nghe Triều Bắc Sơn nói: "Ba, ba rời đi trước được không, bây giờ con không tiện ạ."

Bên ngoài yên lặng một hồi, tiếng bước chân dần xa.

Triều Bắc Sơn lật Tạ Vọng lại, nhấp mấy cái nữa thì Tạ Vọng bắn ra. Cả người y mất sức, hơi run rẩy, nhấc chân lên đạp cậu. Triều Bắc Sơn nắm mắt cá chân y, mắt còn hoen đỏ, vẫn là bộ dạng cậy mạnh che giấu hết cảm xúc kia, cúi người ôm chặt lấy y.

Tạ Vọng thật sự nổi giận, mắng cậu:

- Cậu làm cái gì thế?

Triều Bắc Sơn không nói lời nào, Tạ Vọng càng tức hơn. Y muốn đẩy Triều Bắc Sơn ra nghiêm túc nói chuyện với cậu, nhưng đối phương dùng sức rất mạnh làm Tạ Vọng không cách nào đẩy ra, chỉ có thể bị cậu ôm thật chặt, không thể nhìn thấy mặt cậu. Trong bầu không khí ngập tràn lo lắng này Tạ Vọng càng ngày càng cáu, cuối cùng cũng bộc phát ra:

- Có muốn tùy hứng thì cũng phải lựa lúc thích hợp chứ! Lỡ như vừa nãy ba mẹ cậu nghe được thì phải làm sao, cớ gì phải nôn nóng thế chứ? Chờ một chút sẽ chết à? Lớn rồi có thể dùng não để suy nghĩ không, có thể suy xét đến cảm nhận của người khác không hả?

Triều Bắc Sơn rốt cuộc không nhịn được bật khóc thành tiếng. Cậu tủi thân hơn bao giờ hết, bất lực, yếu đuối và hèn mọn giống như một quả bom hẹn giờ bị những lời nói ác ý vô lương tâm kia kích nổ. Cậu gào khóc thất thanh, khóc đến mức cả căn phòng chỉ toàn giọng cậu, cánh tay đương ôm y run lẩy bẩy, ngực cũng run run. Tạ Vọng nhanh chóng cảm thấy trên bả vai mình ướt một mảng lớn, lạnh, và có lẽ cũng đắng. Nước mắt rơi trên người y, Tạ Vọng cảm thấy đau lòng tự trách, y còn chưa kịp nói gì đã bị Triều Bắc Sơn chặn ngang.

- Anh, anh luôn là như thế.

Triều Bắc Sơn vừa khóc vừa nói, tay khẽ đập lên lưng Tạ Vọng:

- Lúc nhận quà em tặng thì bảo em còn là trẻ con, bây giờ lại muốn em phải như người lớn, rốt cuộc em phải làm sao thì anh mới vui đây? Lúc yêu đương cũng vậy, em có muốn tuổi mình nhỏ

đâu, em đã rất cố gắng rất cố gắng đóng vai một người đàn ông chín chắn chăm sóc anh mà, anh còn muốn thế nào nữa? Sao còn muốn vạch rõ giới hạn, không nguyện cùng tiến về phía trước chứ?

Tạ Vọng khẽ giọng:

- Bắc Sơn...

- *Anh*, em rốt cuộc, rốt cuộc phải làm gì, - Triều Bắc Sơn gần như tuyệt vọng nói, giọng càng ngày càng nhỏ, đến cuối chừng như không thể nghe được, tản trong không khí, phai nhạt: "*Anh* mới có thể thích em nhiều thêm xíu nữa."

Chương 07

Nghe tiếng khóc kia Tạ Vọng cảm thấy tim mình rất đau, Triều Bắc Sơn luôn cố mang đến vui vẻ cho y, mà từ trước tới nay y luôn tặng lại đau khổ.

Y luôn tự cho là đúng. Tạ Vọng luôn cảm thấy Triều Bắc Sơn còn nhỏ tuổi, những lời yêu thích kia chỉ là nhất thời không kéo dài được bao lâu. Đồng thời y lại quá đề cao mình —— Tạ Vọng cho rằng y có thể xử lý được quan hệ giữa mình và Triều Bắc Sơn, có thể để cho đôi bên cùng đạt được mong muốn, nhưng thật ra lại làm mọi chuyện rối tung. Tình cảm là phải cho đi và nhận lại, suy cho cùng, Tạ Vọng vẫn bị xã hội nhuốm bẩn thói hư tật xấu của người trưởng thành, ích kỷ và tham lam.

Y muốn đạt được tình dục từ đối phương, nhưng lại không muốn bỏ ra quan tâm cùng yêu thích, dựa vào cái gì chứ? Dựa vào việc Triều Bắc Sơn thích y như phát điên, dựa vào việc y lên giường xong là đá văng đối phương đi lần sau chỉ cần ngoắc ngoắc tay là có thể gọi cậu tới ư? Triều Bắc Sơn đã bỏ ra bao nhiêu, và y đã làm những gì?

Chỉ vì Triều Bắc Sơn thích y nên đáng phải ở dưới cơ y ư?

Lòng Tạ Vọng rối bời, nghĩ không ra manh mối, cảm xúc không tìm được lối thoát. Y có rất nhiều lời muốn nói với Triều Bắc Sơn, nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu, nói thế nào. Từ nhỏ Tạ Vọng đã miệng mồm lanh lợi, làm luật sư lại như sấm rền gió cuốn, cho tới bây giờ chưa từng có thời khắc á khẩu không trả lời được, do dự thiếu quyết đoán.

Triều Bắc Sơn vẫn còn đang khóc, Tạ Vọng nâng mặt cậu lên lau nước mắt cho cậu. Đôi mắt cậu đã sưng đỏ, trông hơi buồn cười, nhưng Tạ Vọng không cười nổi. Bi thương và sợ hãi hiện rõ trong đôi mắt ấy, chỉ một ánh nhìn thoáng qua cũng có thể bị lây truyền, đau thấu lòng người.

Tạ Vọng hôn mặt cậu một cái, lạnh buốt, ướt đẫm nước mắt. Tạ Vọng nếm được vị mặn đắng, khi mở miệng nói chuyện giọng khản khô:

– Bắc Sơn, cho anh chút thời gian. – Tạ Vọng nói: "Được không em?"

Triều Bắc Sơn cẩn thận ôm chặt lấy y, gật đầu.

– Không phải muốn đi xem phim sao? – Tạ Vọng dỗ cậu, sờ sờ mái đầu lông xù tựa trên vai mình, giọng rất đỗi dịu dàng: "Cuối

tuần chúng ta đi xem đi, *anh* Vọng nhận lỗi với em."

Sắp sang năm mới, trên đường rất nhiều người. Người yêu nắm tay nhau mặt mày ẩn chứa tình ý, con nít cầm bong bóng chạy quanh, thỉnh thoảng đụng vào người khác thì bi bô nói xin lỗi, làm cái mặt quỷ rồi chạy biến.

Đồ trang trí lễ Giáng sinh trong trung tâm thương mại vẫn chưa bị gỡ bỏ, khắp cây thông Noel treo đầy đồ trang trí, ngôi sao vàng sáng lấp lánh. Không ít nhân viên trong cửa hàng còn đội mũ ông già Noel, bảng đen nhỏ trên quầy viết "Merry Christmas" thật to, vết phấn bị cọ rơi một ít, rõ ràng được viết lên cách đây vài ngày.

Tạ Vọng mua một một ly cà phê Costa, đoạn xoay người vào Heytea xếp hàng. Nhân viên tiệm ba chân bốn cẳng làm việc, đợi chừng bốn mươi phút sản phẩm mới mới tới tay Tạ Vọng, cà phê trên tay Tạ Vọng cũng đã uống gần hết. Y hơi phiền muộn, ném ly cà phê vào thùng rác, xách trà sữa ra khỏi tiệm gọi điện thoại cho Triều Bắc Sơn .

Triều Bắc Sơn bắt máy rất nhanh, tiếng thở hổn hển, có vẻ như đang chạy: "*Anh*, anh đừng vội! Hai phút nữa em tới liền!"

Tạ Vọng cười: "Cứ từ từ, anh chờ em ở cửa rạp chiếu phim."

Tạ Vọng đi thang máy đến rạp chiếu phim lấy vé, vừa mới cầm vào tay đã trông thấy Triều Bắc Sơn chạy tới từ xa xa. Cậu mặc cái áo khoác dáng dài Tạ Vọng mua tặng kia, tóc xịt keo tạo phồng hất ngược ra sau, khác xa khí chất thường ngày của cậu, gương mặt đẹp trai không tì vết, lóa mắt như một minh tinh. Tạ Vọng nhìn thấy không ít cô gái nhỏ trưng ra vẻ mặt không cảm xúc khi đi ngang qua cậu, chờ khi đi qua thì lập tức quay đầu nhìn lại, cùng bạn thân bên cạnh phấn khích lấy điện thoại ra chụp lén.

Thoạt trông là một anh trai cool ngầu nhưng khi vừa nhác thấy Tạ Vọng liền biến thành tên đần, đứng trước mặt y hệt như một học sinh tiểu học bị phạt đứng, cúi đầu đỏ mặt nói:

– Em tới muộn.

Tạ Vọng nắm tay cậu một tí rồi lại buông ra, cười vỗ về:

– Không sao, anh cũng vừa mới tới.

Y đưa trà sữa cho Triều Bắc Sơn, đúng như dự đoán nhìn thấy đối phương nuốt nước miếng thèm muốn, mắt sáng lấp lánh.

– Mua cho em, uống đi.

Triều Bắc Sơn cắm ống hút, trước tiên đưa tới bên miệng Tạ Vọng. Tạ Vọng không khoái đồ ngọt nhưng vẫn cúi đầu hút một ngụm nhỏ. Triều Bắc Sơn nhìn môi y bọc lấy ống hút, trà sữa màu caramel trượt qua giữa môi và răng y, vô thức dời ánh nhìn. Tạ Vọng đẩy một cái tỏ ý mình không uống nữa, lúc này Triều Bắc Sơn mới nhét vào miệng mình, thích ý hút một ngụm lớn.

Ngọt chết mất. Thật là vui.

Tạ Vọng chọn phim, là một bộ phim hài, nghe đồn không tệ. Lúc

xét vé có hai mẹ con đứng trước mặt bọn họ, bé trai nhìn qua chỉ mới bốn, năm tuổi, bưng một hộp bỏng ngô lớn, mùi thơm ngọt ngấy phiêu tán khắp nơi. Tạ Vọng cau mày một cái, lúc quay đầu đi chợt thấy ánh mắt Triều Bắc Sơn nhìn về phía trước dõi theo bỏng ngô chẳng rời, không khỏi bật cười, thầm thì:

– Muốn ăn không?

Có lẽ Triều Bắc Sơn cảm thấy có hơi trẻ con, cắn môi một cái, do dự một chốc rồi lắc đầu:

– Không ăn.

Tạ Vọng kéo cậu đi thẳng tới bên quầy, chọn phần lớn. Triều Bắc Sơn vui đến phát rồ nhưng lại không muốn biểu hiện khoa trương, lúc nhận lấy bỏng ngô thì lừa mình dối người nói với vẻ ỉu xìu:

– Thật ra em không thích ăn quà vặt lắm đâu.

Sao Tạ Vọng không nhìn ra những tâm tư cẩn thận trong lòng cậu được chứ, cũng không vạch trần cậu, chẳng nhịn được cười. Triều Bắc Sơn cười hì hì hai tiếng, đút hai hạt vào miệng Tạ Vọng. Lúc Tạ Vọng ngậm lấy thì làm bộ lơ đãng liếm đầu ngón tay cậu một cái, điềm tĩnh đi về phía trước, khóe mắt liếc thấy khuôn mặt đỏ bừng của Triều Bắc Sơn. Triều Bắc Sơn cho là Tạ Vọng không nhìn thấy nên len lén mút ngón tay mình một chút, đoạn cười rộ lên như một tên ngốc.

Thật sự ngốc muốn chết. Tạ Vọng nghĩ.

Khi xem phim Triều Bắc Sơn thử thăm dò nắm lấy tay y, Tạ Vọng không tránh, mặc cho cậu lồng bàn tay mười ngón đan nhau với mình. Bộ phim có rất nhiều điểm gây cười, nhưng cũng có nhiều chỗ không buồn cười lắm, thế mà Triều Bắc Sơn lại cứ cười khúc khích mãi thôi, có nhiều lần cả rạp chỉ có một mình cậu cười. Tạ Vọng vừa cảm thấy đáng yêu lại vừa cảm thấy mất mặt, bất lực đỡ trán nghiêng đầu nhìn cậu. Cậu chàng chẳng hề phát hiện, chăm chú nhìn màn ảnh, dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối sườn mặt cũng khi mờ khi tỏ, chỉ có mỗi đôi mắt là rạng ngời rực rỡ trong bóng tối.

Xem phim xong Triều Bắc Sơn vẫn rất phấn khích. Cậu biết thời gian của Tạ Vọng quý báu biết bao, đối phương gần như là một người cuồng công việc, mỗi ngày đều làm thêm giờ, cuối tuần cũng hầu như ở lại văn phòng luật. Mà Tạ Vọng lại chủ động nói muốn ở cùng cậu suốt buổi chiều và cả buổi tối, bây giờ Tạ Vọng chỉ thuộc về một mình cậu, ý nghĩ này khiến cậu hạnh phúc đến nỗi chẳng biết phải làm sao. Triều Bắc Sơn luôn muốn chạm vào y, nhưng người đến người đi, hai người đàn ông dù nắm tay hay ôm ấp cũng không phải lúc lắm, đành phải giả vờ tự nhiên quàng vai y, đầu ngón tay vì lo lắng mà co quắp hết cả lại.

Tạ Vọng lướt điện thoại xem review, đoạn đưa cho Triều Bắc

Sơn xem:

– Đi ăn lẩu không? Ở ngay tầng dưới ấy.

Triều Bắc Sơn nào dám ý kiến, chỉ cần nghĩ tới đây là cuộc hẹn hò đầu tiên của bọn họ là đã không thể nào suy nghĩ bình thường được nữa, ngoan ngoãn gật mạnh đầu:

– Được mà được mà, nghe *anh* hết.

Tạ Vọng cúi đầu cười một tiếng.

Có quá nhiều người chờ thang máy, Tạ Vọng lại là người thiếu kiên nhẫn, nhìn một cái liền quyết định đi thang cuốn. Triều Bắc Sơn tự nhiên đi theo sau, lúc hai người chuẩn bị đi khỏi thì một thang máy dừng lại, cửa mở ra. Tạ Vọng đã xoay người, vừa định nghiêng mặt sang bên cạnh nói chuyện với Triều Bắc Sơn thì nghe thấy sau lưng truyền tới một giọng nói, ngữ điệu hết sức kinh ngạc:

– Tạ đại?

Tạ Vọng quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ của Tiểu Lưu.

Vài người quen bước ra từ thang máy, đều là người trong văn phòng luật, có nam có nữ. Có vẻ là đi ăn cùng nhau, mấy người đều ăn mặc tùy ý nhàn nhã, thấy Tạ Vọng liền chủ động chào hỏi:

– Ơ, đây không phải là Tạ đại sao, cũng trùng hợp quá đi.

Tạ Vọng đẹp trai, năng lực nghiệp vụ mạnh, lại là một người khôn khéo nên có mối quan hệ với mọi người rất tốt. Tạ Vọng nở nụ cười mỉm, dừng bước chân, chuẩn bị trò chuyện đôi câu rồi đi. Tầm mắt y lướt qua mặt mấy người phía sau Tiểu Lưu, đối diện vẻ mặt cười như không cười của Hứa Kỳ.

Hứa Kỳ nhìn y một cái rồi hứng thú đưa mắt nhìn về phía Triều Bắc Sơn bên cạnh. Hắn không có suy nghĩ gì, Tạ Vọng là người rất giỏi, nhưng hai người bọn họ lại không chung đường, cũng đã không liên quan gì với nhau rồi. Chẳng qua không ngờ Tạ Vọng có thể tìm được một cực phẩm như vậy, đứng trong đám người cũng như hạc giữa bầy gà, dáng người hạng nhất khí chất sạch sẽ, Hứa Kỳ rất tò mò. Nhưng hắn không phải là người không biết điều —— Tạ Vọng không định giới thiệu bạn trai nhỏ của mình với mọi người, hắn cũng không cần phải làm chuyện khiến người ta ngại, khách khí gật đầu với Tạ Vọng, duy trì nụ cười mỉm lễ phép.

Hứa Kỳ là một người biết nhìn sắc mặt, đọc được suy nghĩ của người khác, nhưng không phải ai cũng thông minh như vậy. Tướng mạo Triều Bắc Sơn khiến người khác không thể xem nhẹ sự tồn tại của cậu, ánh mắt Tiểu Lưu chuyển qua, nhất thời lộ ra vẻ mặt bất ngờ, miệng nhanh hơn não:

– Ơ, đây không phải là cái áo khoác dáng dài anh định tặng anh Hứa sao?

Cậu ta nhìn qua nhìn lại giữa Hứa Kỳ và Triều Bắc Sơn hai lần,

cười nói:

– Bạn anh mặc hợp lắm á, anh Hứa mặc thì hơi rộng.

Nụ cười Tạ Vọng tắt ngấm, sắc mặt nhất thời sa sầm.

Hứa Kỳ không hiểu đầu cua tai nheo gì. Hắn rõ ràng Tạ Vọng là người thế nào, gần đây cùng nhau làm hạng mục phá sản đối phương còn không thèm nhìn mặt hắn, tuyệt đối không có ý tái hợp. Huống chi tên chó Tạ Vọng kia còn tuyệt tình hơn tất cả những người mà hắn từng gặp, thời điểm hai người bọn họ tìm khách sạn lên giường Tạ Vọng đều yêu cầu chia đôi tiền thuê, chính là một quái vật máu lạnh. Tặng quà cho hắn á? Nằm mơ thì được.

Hứa Kỳ nhìn Tạ Vọng một cái, thận trọng giữ im lặng.

Lần đầu tiên Tạ Vọng khó xử như vậy, tay y hơi run rẩy, không dám nhìn vẻ mặt Triều Bắc Sơn bên cạnh. Y biết phải nói gì để cho qua đề tài này, nhưng Tạ Vọng không thốt ra được, tim y đập rất nhanh, nhanh bất thường, như muốn xé bụng y văng ra khỏi lồng ngực. Y cảm nhận được nỗi sợ hãi hoang mang không thể giải thích, Tạ Vọng không biết mình đang sợ gì, nhưng y rất sợ. Y há miệng, còn chưa kịp phát ra âm thanh đã nghe thấy Triều Bắc Sơn chầm chậm nói khe khẽ:

– *Anh*, cái áo này không phải mua cho em ư?

Lúc này Tiểu Lưu có trì độn mấy cũng phát hiện có gì đó không đúng, hình như cậu ta nói sai gì rồi, nhưng lại không hiểu chỗ nào có vấn đề, gãi đầu một cái, vẻ mặt có chút lúng túng.

Tạ Vọng hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm đôi môi đang mím chặt của Triều Bắc Sơn, cưỡng ép mình phải tỉnh táo, dịu giọng nói:

– Bắc Sơn, về rồi anh giải thích với em, được không?

Triều Bắc Sơn không có biểu cảm gì, ánh sáng trong mắt vụt tắt, nhanh chóng ảm đạm. Cậu cảm thấy mình rất thảm hại, rất đáng thương, Triều Bắc Sơn sắp không thở nổi, cậu muốn chạy trốn khỏi nơi này. Người và vật xung quanh đều mơ hồ, cũng rất yên tĩnh, rõ ràng là nơi ồn ào náo nhiệt nhưng cậu lại chẳng hề nghe thấy những âm thanh kia. Tại sao lại như vậy nhỉ, rõ ràng hôm nay phải thật là vui vẻ chứ. Triều Bắc Sơn không dám nhìn mặt Hứa Kỳ bên kia, cũng không muốn thấy Tạ Vọng nữa, nếu cậu còn nhìn thêm, thì sẽ khóc mất. Cậu đã nghe thấy tiếng khóc của tim mình rồi.

Cậu không thể khóc. Khóc ở chỗ này quá mất mặt. Lần đầu tiên Triều Bắc Sơn hất cái tay Tạ Vọng đang siết chặt cổ tay mình ra, lui về sau một bước, cụp mắt trông những điểm sáng phản chiếu ánh đèn trên mặt sàn, nói khẽ:

– Em muốn đi về.

Tạ Vọng không còn quan tâm đến vẻ mặt khác nhau của đám

đồng nghiệp sau lưng, cố chấp nắm lấy cổ tay cậu lần nữa, lực tay rất mạnh, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, y cảm thấy chắc chắn mình đã nắm đau Triều Bắc Sơn rồi.

– Được, *anh* Vọng về nhà với em.

Costa Coffee là một chuỗi cửa hàng cà phê của Anh và là công ty con của Công ty Coca-Cola. Nó có trụ sở chính tại Dunstable, Anh (theo wikipedia)

喜茶 *là chuỗi cửa hàng đồ uống trà của Trung Quốc được thành lập vào năm 2012 và có trụ sở chính tại quận Nam Sơn, Thâm Quyến. Khởi đầu là một cửa hàng trà nhỏ có tên "Royal tea" ở thành phố Giang Môn, tỉnh Quảng Đông, thương hiệu này nhanh chóng mở rộng sang các thành phố khác ở Quảng Đông và Trung Quốc. (theo wikipedia)*

Chương 08

Chương này vốn set pass nhưng đã bị tụi truyện phò reup nên mình mở pass luôn ạ, đm lũ reup, đm lũ truyện phò :)

Trên đường về Triều Bắc Sơn không thèm nói một câu nào với Tạ Vọng.

Tạ Vọng gọi taxi, ngồi bên người Triều Bắc Sơn, nắm lấy tay cậu. Triều Bắc Sơn không tránh, cũng không kháng cự, nhưng không phản ứng chút nào, chỉ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe, tựa hồ không thèm để ý hết thảy.

Lòng Tạ Vọng chìm xuống đáy vực.

Y vừa mới bắt đầu thử chung sống với cậu bạn nhỏ thì đã xảy ra rắc rối, quá phiền lòng. Rõ ràng là chuẩn bị quà cho cậu nhưng bây giờ lại không thể giải thích, ầm ĩ hiểu lầm. So với việc oán trách Tiểu Lưu y càng hận chính mình hơn, sao lúc trước lại nói tặng cái áo kia cho Hứa Kỳ cơ chứ, đây chính là tự mình hại mình mà. Triều Bắc Sơn coi trọng cái áo choàng dáng dài kia bao nhiêu y là người rõ nhất, không phải vì cái áo kia đẹp, mà chỉ đơn giả vì đó là quà Tạ Vọng tặng, đây mới chính là hết thảy ngọt ngào mà Triều Bắc Sơn tưởng tượng.

Nhưng bây giờ mộng tan vỡ nát, chẳng thể nào hàn gắn được nữa.

Tạ Vọng đi theo Triều Bắc Sơn vào nhà, nhìn đối phương không nói tiếng nào trở về phòng ngủ, cũng không thèm nhìn y lấy một cái, miễn cưỡng gượng cười:

- Có đói bụng không? Anh mua cho em ít đồ nhé.

Triều Bắc Sơn cởi áo khoác ra, tiện tay ném xuống đất, nằm úp sấp lên giường, dúi đầu vào trong gối không nói lời nào.

Tạ Vọng im lặng một hồi, nhấc tay bắt đầu cởi quần áo. Trong phòng không bật điều hòa, nhiệt độ còn rất thấp, y cởi từng cái một ra mãi đến khi không còn mảnh vải che thân, da thịt phơi bày trong không khí không tránh khỏi rùng mình một cái. Tạ Vọng dùng sức đẩy bả vai Triều Bắc Sơn, đối phương rất kháng cự, tựa như không hề muốn đối mặt với y, vẫn cứ thờ ơ. Cả người Tạ Vọng phát lạnh, giọng nói run dữ dội hơn:

- Bắc Sơn, em nhìn anh một cái đi mà.

Triều Bắc Sơn ngừng một lát, mấy giây sau mới quay đầu qua. Ánh mắt cậu rất lạnh, không có nhiệt độ, thấy Tạ Vọng trần

truồng đứng đấy đáy mắt mới nổi lên gợn sóng:

- ... Anh làm cái gì thế?

Tạ Vọng kéo tay cậu đặt ngang hông mình, giọng khàn khàn:

- Không phải em giận sao? *Anh* Vọng xin lỗi em, hôm nay em đối xử với anh thế nào cũng được, đừng im lặng không nói lời nào được không?

Triều Bắc Sơn nhắm mắt lại, rút tay về:

- Em không cần.

Tạ Vọng hạ thấp giọng gọi cậu, rất dịu dàng, thậm chí mang theo chút van nài:

- Bắc Sơn...

Triều Bắc Sơn đột nhiên mở mắt ra, ngọn lửa giận của cậu như được thắp lên trong thoáng chốc, lúc nhìn chằm chằm Tạ Vọng có loại cảm giác ớn lạnh khó hiểu. Tạ Vọng chưa từng bị cậu nhìn như vậy, ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Triều Bắc Sơn quăng lên giường.

Triều Bắc Sơn thở hổn hển dồn dập, từ trên cao nhìn xuống y, nhấc tay cởi áo len lộ ra cơ bắp cường tráng. Vóc người của cậu rất có tính công kích, tướng mạo nghiêng về người châu Âu làm đường nét ngũ quan nom rất lạnh lùng, chẳng qua lúc ở trước mặt Tạ Vọng cậu luôn lộ ra tính tình trẻ con nên mới làm mờ đi những nguy hiểm cố hữu kia. Cậu cắn chặt hàm răng, nắm tóc Tạ Vọng ép y ngẩng đầu lên, kế đó cắn một cái lên môi y.

Đau đớn cùng mùi máu tanh đồng thời lan tràn trong miệng, Tạ Vọng khẽ nhíu mày một cái, nhịn đau thè đầu lưỡi liếm môi an ủi cậu.

Triều Bắc Sơn lùi lại tránh ra. Cậu duỗi thẳng nửa thân trên, gập hai chân Tạ Vọng tách đầu gối sang hai bên. Sức lực Triều Bắc Sơn luôn rất mạnh, Tạ Vọng bị cậu làm cho suýt co rút cơ, không nhịn được rên lên một tiếng, khẽ nói:

- Đau...

Ánh mắt Triều Bắc Sơn đỏ bừng, cảm xúc đã đến điểm giới hạn, gần như chất vấn mà hét lên:

- Em không đau ư? *Anh*, anh cảm thấy em không đau ư?

Cậu không thèm để ý đến biểu cảm của Tạ Vọng nữa, lấy gel bôi trơn ở trong ngăn kéo tủ đầu giường ra, như phát tiết mà bóp ra gần nửa chai, xoa qua loa lên huyệt sau của Tạ Vọng. Cậu bóp ra quá nhiều, cũng xoa lên vội, chất lỏng lạnh như băng khiến mặt sau hỗn độn, cả trong cả ngoài đều ướt đẫm, còn rớt xuống giường rất nhiều. Triều Bắc Sơn vừa đỡ vật sưng to căng phồng của mình đâm vào huyệt nhỏ, vừa như làm nhục đưa tay phải dính gel bôi trơn còn sót lại xoa mạnh lên mặt Tạ Vọng.

Cậu nhỏ của cậu lúc bình thương đã kinh người, khi cương cứng lại càng giống như một quái vật. Mặt sau Tạ Vọng còn chưa được

mở rộng đầy đủ đã bị cậu gắng gượng chen vào, đau đến cả người toát mồ hôi lạnh. Triều Bắc Sơn nhìn chằm chằm mặt y, trong mắt giăng đầy tia máu đỏ, bờ môi run run. Cậu xâm phạm Tạ Vọng vừa nhanh vừa độc, vô lý và thô bạo hơn so với những lần ân ái trước đây, hai tay bóp đùi Tạ Vọng tạo ra những dấu vết tím bầm. Mái tóc dày công tạo kiểu đã rối tung, tóc tai tán loạn, che kín đi nửa gương mặt cậu, biểu cảm tối tăm không rõ.

"A...A, a..."

Tạ Vọng khẽ há miệng rên rỉ, hai tay nắm chặt thành quyền lòng bàn tay nhoi nhói, bị móng tay bấm vào da thịt. Đau khắp cả người, đau đến mức y muốn tháo chạy. Triều Bắc Sơn như vậy làm y cảm thấy xa lạ và sợ hãi, bất an và hoang mang tích tụ nơi đáy lòng bấy lâu bùng lên long trời lở đất trong đêm nay, Triều Bắc Sơn giống như một con thú bị nhốt, một con sư tử bị thương, trên mặt có tức giận, có bối rối, cùng với bi thương.

Cậu điên cuồng bóp cổ y hỏi:

- Anh nói cho em biết, em có chỗ nào không bằng gã đó? Gã to hơn thô hơn em ư? Khi nằm dưới thân gã *anh* thoải mái hơn, la hét vui sướng hơn à? Có phải không, phải vậy không hả?

Tạ Vọng bị cậu bóp cổ mặt đã đỏ bừng, ngạt thở không nói nên lời.

Dương vật thô to ra ra vào vào trong thân thể Tạ Vọng, từng nhịp đập của gân xanh trên đó đều vô cùng rõ ràng, tưởng chừng không bao giờ kết thúc. Tạ Vọng bị Triều Bắc Sơn lật người nằm sấp lại, còn chưa kịp lấy hơi đã bị kéo chân ra đâm vào không chút do dự. Triều Bắc Sơn gác một chân y lên vai mình, chân trái đạp lên sống lưng y, xâm phạm y thô lỗ như đối đãi với một con vật.

Tạ Vọng bị hành hạ đến không thể bắn ra được, trong cơn tình ái mãnh liệt kéo dài ý thức có hơi mơ hồ. Y bị kéo qua kéo lại bày ra đủ loại tư thế, đầu vú bị bóp mạnh, cánh mông bị đánh vang, cuối cùng không chịu được nữa, khi Triều Bắc Sơn túm tóc ép y khẩu giao thì cảm thấy trời đất quay cuồng, dùng hết sức lực toàn thân đẩy cậu ra, lảo đảo chạy vào phòng vệ sinh nôn ói.

Triều Bắc Sơn đẩy cửa đi vào, thấy bộ dạng Tạ Vọng trần truồng quỳ trên nền gạch lạnh băng tựa vào bồn cầu nôn khan. Toàn thân y chi chít vết thương, trên eo, đùi, mông đều là dấu tay, trong kẽ mông chảy ra chất lỏng sền sệt, gel bôi trơn đã khô làm bẩn mặt y, tóc mai ướt nước. Huyệt thái dương Tạ Vọng giật giật, đầu gối gần như chống đỡ không nổi cơ thể y, cảm giác buồn nôn kéo tới từng trận như dời non lấp bể hành hạ y, không khống chế được mà nôn mửa.

Triều Bắc Sơn ngây người đứng hồi lâu. Lúc lấy lại tinh thần cậu xoay người cầm một tấm chăn mỏng trong phòng ngủ ra, ngồi xổm xuống khoác lên người Tạ Vọng. Qua một lúc lâu, Tạ Vọng mới

dần dần thanh tỉnh lại, yếu ớt bám vào bả vai Triều Bắc Sơn, vòng tay qua cổ cậu. Môi y còn hiện tơ máu, lúc nói chuyện hơi nóng thở ra phun vào bên tai Triều Bắc Sơn, giọng nói rất nhỏ, nhưng mỗi một chữ đều rất rõ ràng.

- Bắc Sơn... Anh thừa nhận cho tới nay anh rất ích kỉ, không muốn buông tay, nhưng cũng không muốn cho em thứ em cần. Anh luôn cảm thấy em còn nhỏ, không hiểu tình yêu là gì, cũng luôn cho rằng mình không cần bất kỳ ai tham gia vào cuộc sống của anh, cho rằng đó là vẽ vời thêm chuyện, tự tìm phiền phức.

- Nhưng anh sai rồi, Bắc Sơn, anh đã biết mình sai rồi. Em mang đến cho anh rất nhiều vui vẻ, đó là thứ mà một mình anh không thể nào có được, trừ em ra cũng không có bất kỳ người nào có thể cho anh. Nếu như phải tìm một người phù hợp, vậy thì em đối với anh mà nói, chắc chắn là người đó.

- Chuyện cái áo anh xin lỗi... Cái áo kia ngay từ đầu là anh mua cho em, anh cảm thấy em mặc vào nhất định rất đẹp, vừa nhìn đã muốn mua. Nhưng sau đó lúc Tiểu Lưu hỏi anh tặng cho người nào anh rất do dự, rõ ràng anh đã nói rõ với em rằng anh với em không phải đang yêu đương, thế mà còn đi tặng quà cho em không phải như kỹ nữ đòi lập đền thờ trinh tiết sao? Anh nói dối, nên mới tạo ra những hiểu lầm như thế, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn tặng cho em, sự thực chứng minh, em mặc vào thật sự rất hợp.

- Chúng ta nhất định cũng sẽ rất thích hợp. - Tạ Vọng nhắm mắt lại ôm chặt cậu, "Bắc Sơn, chúng ta thử ở bên nhau đi."

Triều Bắc Sơn khóc thành tiếng, cậu đẩy Tạ Vọng ra, dốc sức dùng cánh tay lau nước mắt, khóc nói:

- *Anh*, xin lỗi, thật sự xin lỗi...

Tạ Vọng nghĩ cậu đang nói đến chuyện hôm nay, vội vàng dỗ dành:

- Không có chuyện gì đâu cục cưng, *anh* Vọng hết đau rồi.

Triều Bắc Sơn lắc đầu, hai tay che mặt khóc không ngừng, nước mắt chảy xuống từ kẽ ngón tay, rơi xuống đất, vỡ tan. Bả vai cậu run rẩy, thở không ra hơi, hồi lâu mới lên tiếng:

- *Anh* ơi, em không muốn thử.

Tạ Vọng ngơ ngác, hỏi với vẻ không thể tin:

- Em không tin lời anh nói ư?

- Tin, em tin. - Triều Bắc Sơn chán nản thả tay xuống, lộ ra khuôn mặt mỏi mệt bất lực. Trên mặt cậu toàn là nước mắt, trên cằm còn treo vài giọt lệ chưa rơi, giống như mọi lần trước đây, vừa đáng thương vừa ngoan ngoãn, nhưng Tạ Vọng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không giống lắm, "Nhưng em mệt rồi, *anh* ơi. Em mệt quá, em không có dũng khí đi thử nữa, không thể thử nữa."

Tạ Vọng lặng người:

- Em không còn thích anh nữa à?

- Thích, rất thích.

Triều Bắc Sơn dè dặt lại gần hôn lên trán y, nhẹ tựa lông hồng, vĩnh viễn thiêu đốt lồng ngực y:

- Cũng vì quá thích *anh* nên em không chịu nổi... Trên đường về em luôn muốn cởi cái áo kia ra ném vào thùng rác, nhưng em không làm được. Coi như là anh mua tặng người khác nhưng không hợp rồi mới đưa cho em đi, em cũng không nỡ ném nó đi, em... em rất sợ, nếu như cứ tiếp tục như vậy, em sẽ làm tổn thương anh mất. Em không muốn thấy anh bị thương, cũng không muốn mình mệt mỏi như vậy, đau buồn như vậy nữa. Tim em đau quá, ngày nào cũng đau, đau đến mức em không biết phải làm sao mới phải.

- *Anh* ơi, xin anh. - Cậu khẩn nài, "Bỏ qua cho em đi."

Chương 09

Sau khi ký vào biên bản phiên tòa Tạ Vọng đứng ở cửa tòa án hút một điếu thuốc.

Gần đây trạng thái y rất không ổn, mất ngủ, lo âu, dễ mất tập trung, đi gặp bác sĩ tâm lý cũng không có ích gì, trở về còn bắt đầu lại thói quen hút thuốc, càng hút càng nhiều. Trong phòng hút thuốc của văn phòng luật vẫn luôn là mấy người quen cũ kia, thấy Tạ Vọng ra vào thường xuyên thì rất kinh ngạc, hỏi y từ lúc nào đã thành tên nghiện thuốc rồi. Tạ Vọng chỉ hút mạnh một hơi, ho khan mấy tiếng, không trả lời.

Người từ tòa án đi ra xa xa thấy Tạ Vọng liền đi về phía y. Tạ Vọng phờ phạc nhấc mí mắt, nhả một vòng khói. Người tới phẩy phẩy tay xua đi mùi thuốc lá, cúi đầu nhìn bao thuốc lá trong tay Tạ Vọng, cười:

– Ồ, Quốc Tửu Hương 30, chịu chơi quá ha.

Quốc Tửu Hương, giá khoảng 100 tệ

Tạ Vọng cười qua loa lấy lệ, đưa một điếu:

– Làm điếu không?

Hứa Kỳ lắc đầu, lấy một bao Trung Hoa từ trong túi ra, đốt một điếu ngậm vào miệng:

– Nhưng tôi không làm nổi anh.

Trung Hoa, giá khoảng 85 tệ

Tạ Vọng nghiêng đầu, không nói gì nữa. Hai người im lặng đứng hút thuốc một hồi, Tạ Vọng hút xong trước, ném tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh. Y xoay người nói với Hứa Kỳ:

– Đi trước, còn có chút chuyện ở văn phòng.

– Anh chờ chút đã. – Hứa Kỳ khảy tàn thuốc, thu hồi dáng vẻ không thèm đếm xỉa kia lại, nghiêm mặt nói: "Gần đây sắc mặt anh không ổn lắm, có phải xảy ra chuyện gì không?"

– Tôi có thể có chuyện gì chứ. – Tạ Vọng nhếch mép, châm chọc lại: "Tự lo cho mình trước đi, thu nhập một năm của tôi ít nhất gấp ba lần cậu đấy."

Hứa Kỳ nhe răng trợn mắt hút một hơi, giận cười:

– Không phải, Tạ đại trạng, có lòng tốt sao lại bị coi là lòng lang dạ sói thế chứ? Phải đề phòng tôi như thế ư?

Hắn lại hút một hơi thuốc, ậm ờ nói tiếp:

– Mới vừa gặp được luật sư Tiền bên cạnh, chẳng phải hắn là đại diện nguyên đơn ở phiên tòa mới rồi của anh sao? Hắn nói

suốt phiên tòa anh cứ mất tập trung mãi, nhiều lần nói sai, đây không phải là tác phong của anh.

Tạ Vọng rũ mắt:

– Không ngủ được mà thôi.

– Được được, coi như tôi nhiều chuyện. – Hứa Kỳ day tàn thuốc, "Thật ra thì anh không nói tôi cũng đoán được. Có phải là cậu chàng khi trước không? Người mà chúng tôi gặp ở rạp chiếu phim Vạn Đạt ấy.

Tạ Vọng nhíu mày một cái, không lên tiếng đáp lại.

– Xem ra tôi đã đoán đúng. – Hứa Kỳ cười, "EQ Tiểu Lưu thấp không phải chuyện ngày một ngày hai, hôm đó tôi cũng rất lúng túng. Người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như anh nếu thật sự muốn tặng quà cho tôi thì sao có thể mua rộng được chứ? Dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng không có khả năng, cũng chỉ có Tiểu Lưu tin mấy lời nhảm nhí của anh thôi.

– Dừng. – Tạ Vọng đưa tay ra hiệu chấm dứt, "Chúng tôi đã chia tay rồi, bây giờ nói những thứ này cũng không có ý nghĩa gì. Tôi không có tâm trạng thảo luận những thứ này với cậu, cũng không cần thiết.

Hứa Kỳ thiếu chút nữa bị sặc, khiếp sợ trợn to hai mắt:

– Vãi lìn, một cậu chàng đẹp trai như vậy mà anh cũng nỡ chia tay á?

Tạ Vọng bực bội quay đầu sang chỗ khác, giọng gượng gạo:

– Tôi không nỡ thì có ích gì chứ.

Hứa Kỳ "chậc" một tiếng, vỗ vỗ bờ vai y, không nói thêm nữa.

– Cậu bạn nhỏ mà, cứ dỗ dành là được.

Tạ Vọng muốn nói, rằng y không dỗ dành cậu quay lại được. Nhưng y vẫn không nói gì.

Từ sau ngày hai người nói tách ra ấy, Tạ Vọng không gặp lại Triều Bắc Sơn nữa. Không phải y chưa từng thử níu kéo, mà Triều Bắc Sơn không trả lời tin nhắn wechat, gọi điện thoại thì không nhận, tới phòng gym tìm cậu lại biết được đối phương đã xin nghỉ. Tránh mặt y tới mức này, Tạ Vọng thất vọng cực độ, từ trước đến giờ y chưa từng là kẻ mặt dày khóc lóc đeo bám, vì thế đã tàn nhẫn hạ quyết tâm xóa wechat Triều Bắc Sơn.

Một tháng tiếp theo Tạ Vọng giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, hết thảy như cũ, dường như chưa từng quen biết cái người tên Triều Bắc Sơn kia. Y điên cuồng nhận án, tăng ca suốt ngày dài đêm đen, không ngừng cậy mạnh tự nhủ bản thân, Tạ Vọng y dù có thiếu người ta cũng vẫn sống tốt. Cho đến một buổi tối ngày nào đó, rốt cuộc y không chịu được nữa tới quán bar uống say như chết, mất đi tri giác.

Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ Tạ Vọng chưa từng để mình mất khống chế. Men rượu hay nicotin cũng chỉ là vật giúp điều chỉnh

tâm trạng, y sẽ không cho phép mình bị ngoại vật đánh ngã. Nhưng ngày đó y hoàn toàn tan vỡ, vừa khóc vừa nốc rượu, trong lòng suy nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng, sau khi tỉnh dậy còn có thể nhìn thấy Triều Bắc Sơn đứng bên mép giường, cười hôn mặt y. Hôm đó Tạ Vọng ngủ thẳng tới xế chiều hôm sau, lúc tỉnh dậy vẫn còn thấy choáng váng trời đất quay cuồng, ói một hồi lâu dạ dày mới dễ chịu chút. Rửa mặt xong, nhìn bản thân tiều tụy trong gương, cuối cùng Tạ Vọng cũng ý thức được, Triều Bắc Sơn đi rồi, Tạ Vọng y thật sự sống không tốt.

Tạ Vọng nhận thua.

Xa nhau ba tháng, Tạ Vọng khiến sức khỏe, trạng thái tinh thần của mình suy sụp, sống thành loại người mình xem thường nhất trước kia. Trước đây y ghét nhất kiểu người chỉ vì chút vấn đề tình cảm mà đi tìm chết, nhưng khi trở thành người trong cuộc y mới phát hiện có rất nhiều chuyện không thể dùng lý trí để khống chế, trở thành một loại nghiện không dứt bỏ được, một loại thói quen dung nhập vào thân thể, thậm chí hóa thành bản năng. Tỷ như mỗi thời mỗi khắc đều nhớ tới cậu, tỷ như sa vào hối tiếc vô tận, nóng nảy, tự mình chán ghét chính mình, tỷ như không ngừng hồi tưởng cuộc sống bên nhau của bọn họ tựa tên điên, mỗi một vật dụng bên người đều có thể gợi lên ký ức liên quan tới cậu, lại như nhiều ý nghĩ u ám đáng sợ, điên cuồng không thiết thực đột nhiên nảy ra, rất nhiều lúc ngay cả chính y cũng bị dọa cho giật mình.

Cuộc sống chìm vào bế tắc, Tạ Vọng hao hết tâm tư cũng không thoát ra được, cũng không thể cắt đứt. Vì vậy Triều Bắc Sơn trở thành một vết nhọt nhỏ trong tim y, tưởng chừng như không đau không ngứa nhưng thời thời khắc khắc hành hạ y.

Khi tới văn phòng luật sắc trời đã nhá nhem tối, Tạ Vọng mỏi mệt bật đèn bàn, chuẩn bị xem lại tài liệu cho phiên tòa ngày mai một lần nữa. Mới xem chưa được vài trang thì bên ngoài đã có người gõ cửa, Tạ Vọng bóp bóp bả vai nói: "Mời vào."

Người bước vào là trợ lý của một đội luật sư khác, Tạ Vọng nhìn rất quen nhưng không biết tên. Người nọ có gương mặt mang nét trẻ con, cười thẹn thùng:

– Có phải Tạ đại không ạ? Hà đại mời anh tới phòng làm việc của ông ấy một chuyến.

Trong văn phòng luật có không ít luật sư họ Hà, nhưng người có thể ra lệnh cho Tạ Vọng đi gặp thì không có mấy người. Trong đầu Tạ Vọng nhanh chóng liệt kê, mãi một lúc mới có phản ứng, có hơi không dám tin:

– Hà đại? Cậu đang nói luật sư Hà Viễn à?

– Đúng ạ. – Người kia nói, "Ông ấy đang đợi anh đấy."

Thời điểm đứng ở cửa Tạ Vọng vẫn có đôi chút nghi ngờ. Trên cửa treo một bảng tên bằng kim loại, "Hà Viễn", chức vụ theo sau

là "Đối tác cao cấp, giám đốc văn phòng luật". Phòng làm việc của Hà Viễn nằm ở nơi trong cùng văn phòng luật, gần như Tạ Vọng chưa bao giờ tới nơi này, cũng rất khó gặp ông.

Hà Viễn là một trong những luật sư Trung Quốc đầu tiên gia nhập văn phòng luật, ông đã thực hiện rất nhiều vụ án được lựa chọn và áp dụng thành án lệ được Tòa án tối cao hướng dẫn hàng năm, danh tiếng vang xa, là người có trình độ nghiệp vụ cao nổi tiếng trong ngành. Bây giờ lớn tuổi nên khi nhận án rất kén chọn, chỉ có công ty siêu lớn mới có thể mời nổi ông xuống núi, mức trần thù lao đều hơn trăm triệu. Có thể nói, Hà Viễn là luật sư nổi tiếng hàng đầu trong ngành, là kiểu mức độ cả nước đều biết.

Tạ Vọng không chung hướng với Hà Viễn, bình thường cũng không có bất kỳ giao điểm nào, y không nghĩ ra Hà Viễn tìm y làm gì. Lúc Tạ Vọng giơ tay gõ cửa có hơi khẩn trương, nghe người bên trong mời vào mới lễ phép đẩy cửa bước vào.

Một người đàn ông đã ngoài sáu mươi ngồi trước bàn làm việc, lưng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén không chút già nua. Tướng mạo ông không tính là xuất chúng, nếp nhăn nơi khóe mắt rất rõ ràng, nhưng khí thế kinh người, giơ tay nhấc chân đều mang phong thái bề trên kiêu ngạo. Cạnh cửa sổ còn có một người đàn ông mặc Âu phục, tuổi tác nhìn qua xấp xỉ Tạ Vọng, mang kính mắt gọng vàng, anh tuấn bức người, nhưng giống với Hà Viễn đang ngồi ở chỗ bọn họ đều nghiêm túc thận trọng, trong ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng xa cách.

Tạ Vọng biết người bên cạnh này, tên là Hà Tung, là con trai Hà Viễn, cũng là luật sư ở đây. Y vội khom người chào hỏi:

– Hà đại, anh Tung.

Hà Tung gật đầu với y, hai tay khoanh trước ngực, tựa vào cửa sổ nhìn y.

Hà Viễn đậy nắp bút máy trên tay lại, ngẩng đầu hỏi:

– Tạ Vọng đúng không? – Nhìn thấy Tạ Vọng gật đầu, ông chỉ chỉ sô pha, "Ngồi đi."

Tạ Vọng ngồi xuống sô pha, hiếm khi tay chân luống cuống, cười xòa nói:

– Hà đại tìm tôi có chuyện gì không ạ?

Hà Viễn không vội mở miệng, chỉ ngồi ở chỗ cũ nhìn kỹ y, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt phức tạp. Phòng làm việc rất lớn, sô pha cách chỗ ngồi của ông khoảng năm, sáu mét, nhưng Tạ Vọng vẫn cảm thấy áp lực, da đầu tê dại, ngồi thẳng người, cố hết sức duy trì nụ cười mỉm lễ phép, khóe miệng có hơi cứng ngắc. Ở cái nghề luật sư này lý lịch gần như đại diện tất cả, Tạ Vọng cũng coi như là người xuất sắc trong lớp luật sư trẻ, nhưng so với Hà Viễn cũng chẳng là gì.

Cũng may Hà Viễn không giày vò y quá lâu, nhấp một hớp trà

rồi nói thẳng:

– Tìm cậu vì muốn nói chút chuyện về con trai của tôi.

Tạ Vọng có hơi không hiểu làm sao, liếc mắt nhìn sang Hà Tung một cái, nhíu nhíu mày:

– ... Anh Tung?

Hà Tung yên lặng không nói.

Hà Viễn không nhẹ không nặng đặt tách trà lên bàn, tách sứ màu lam nhạt phát ra tiếng động nhỏ, nói nặng nề:

– Không, nói về con trai nhỏ của tôi, Triều Bắc Sơn.

D.: Về xưng hô giữa những người trong văn phòng luật với nhau (có khi thêm đại sau Họ) thì là do luật sư bên Hồng Kông chia ra làm hai loại: luật sư và đại luật sư, mọi người có thể đọc thêm ở:

https://www.facebook.com/notes/379486483184814/

Cách Hứa Kỳ gọi Tạ Vọng là tạ đại trạng cũng như Tạ đại.

Chương 10

Lúc Tạ Vọng ra khỏi phòng làm việc Hà Tung cũng đi cùng y.

Tạ Vọng vẫn còn đắm chìm trong chuyện vừa rồi, vẻ mặt có mấy phần hoảng hốt, trông sườn mặt lạnh nhạt của Hà Tung, chần chờ nói:

- Tôi muốn mạo muội hỏi một chút...

Hà Tung dừng bước chân, xoay người đối mặt với y, vẻ mặt ung dung lạnh lùng:

- Tôi biết cậu muốn hỏi gì. Mẹ Tiểu Sơn là mẹ kế của tôi, cho nên tướng mạo chúng tôi không giống nhau lắm, huống chi nó giống mẹ nó hơn.

Tạ Vọng ngẩn ra:

- Chẳng trách... - Y cười khổ nói: "Tính cách Bắc Sơn khác một trời một vực với mấy anh."

Nhắc tới Triều Bắc Sơn vẻ mặt Hà Tung dịu đi rất nhiều, hiếm thấy lộ ra chút ý cười:

- Ừ, nó cứ như trẻ con. - Anh nhỏ giọng bổ sung: "Vụ án trong khoảng thời gian này của cậu có thể chuyển qua cho tôi phụ trách, chờ cậu quay về chúng ta lại bàn tiếp."

- Được. - Tạ Vọng hít sâu một hơi, chân thành cảm kích: "Cảm ơn."

Hà Tung lắc đầu:

- Chỉ cần Tiểu Sơn thật vui vẻ, chúng tôi làm cái gì cũng được.

Anh nhìn Tạ Vọng một cái thật sâu, không rõ cảm xúc của mình là gì, "Tiếc là, vui vẻ của nó không nằm trong tay chúng tôi."

Tạ Vọng mím môi buông rèm mi, lông mi run lên khe khẽ, không lên tiếng.

Giữa trưa hôm sau Tạ Vọng lên máy bay. Xuất phát từ trong nước, quá cảnh ở Novosibirsk, mười lăm tiếng sau mới tới Sochi. Từ sân bay ngồi một chuyến xe rung lắc nghiêng ngả thêm mấy tiếng nữa mới tới mục tiêu núi tuyết Krasnaya Polyana. Tạ Vọng vác hành lý nhảy xuống từ trên xe, tuyết phủ dày mười mấy centimet, vừa giẫm lên là phát ra tiếng kin kít. Y đeo bao tay chống gió lạnh, răng va vào nhau kêu lập cập, bước từng bước đi theo bản đồ.

Cách không xa là núi tuyết trập trùng hùng vĩ, tuyết phủ trắng xóa đỉnh núi, dốc đứng hiểm trở. Một bên khác là cỏ xanh, phân cắt rõ ràng với núi tuyết, một bên xuân về hoa nở một bên phủ

tuyết trắng xóa, tựa như trong thế giới cổ tích. Ven đường là hàng cây tuyết tùng kéo dài không dứt, tuyết phủ đầy cành cây, gió thổi qua là rơi lã chã, đong đưa dao động. Mặt trời tỏa nắng ấm, vài đám mây điểm tô nền trời xanh thẳm, phóng mắt trông sang, một ngôi làng nhỏ ở phía cuối đường.

Đi chừng mười mấy phút Tạ Vọng mới tìm được ngôi nhà gỗ trong hình. Mái nhà quét sơn đỏ, độ dốc nóc nhà thoai thoải, phủ tuyết trắng, hệt như đang đội một cái mũ len, trên cửa sổ treo một vài con búp bê nhỏ, viền cửa màu xanh đậm khung cửa màu vàng, trông như một mô hình đồ chơi. Bên trong phòng bật đèn, ánh đèn vàng ấm áp xuyên qua ô cửa sổ, mờ mờ ảo ảo rơi trên tuyết, tựa dòng cát vàng chảy xuôi.

Tạ Vọng giơ tay, do dự một hồi mới gõ "cốc cốc cốc", phá vỡ yên tĩnh.

Bên trong truyền ra một giọng nói, là tiếng Nga, Tạ Vọng nghe không hiểu nên không đáp lời. Một lát sau truyền tới tiếng bước chân, cửa bị mở ra từ bên trong, ken két, một cái đầu thò ra.

Khi Tạ Vọng thấy rõ người nọ là ai con ngươi chợt co lại, hô hấp đột nhiên nặng nề.

Tạ Vọng vốn tưởng rằng mình có thể kiềm chế được, mở lời chào hỏi trước tiên, nhưng y đã đánh giá cao mình quá mức. Y gần như lập tức hất tung ba lô đang vác trên lưng, nhón chân nâng mặt Triều Bắc Sơn lên hôn. Y như phát điên vuốt ve da thịt Triều Bắc Sơn, ánh mắt lưu luyến dung mạo cậu, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào miệng đối phương, quấn lấy môi lưỡi cậu không buông. Y quá nhớ cậu, tựa một lữ khách đi trên sa mạc ba ngày ba đêm mới nhìn thấy nước, đói khát chiếm lấy mọi thứ thuộc về Triều Bắc Sơn, đánh mất lý trí.

Vừa thấy y Triều Bắc Sơn đã có biểu cảm muốn khóc, bị cưỡng hôn cũng không giãy giụa, mê mang chớp mắt làm lông mi quét lên mặt Tạ Vọng. Mũi cậu bị đụng đau, hai tay đặt trên bả vai Tạ Vọng nhưng không nỡ đẩy y ra. Mặt Tạ Vọng buốt lạnh, môi lạnh băng, chóp mũi lạnh băng, bàn tay nâng mặt cậu cũng lạnh băng. Người trong lòng hôn cậu dưới bầu trời đầy tuyết, Triều Bắc Sơn không thể nào cự tuyệt, cậu không làm được.

Tạ Vọng hôn cậu đến mê muội, gần như không muốn buông cậu ra, Triều Bắc Sơn sắp không thở nổi, bỗng nhiên sau lưng truyền tới một giọng nữ lanh lảnh: "Что ты делаешь?" *(theo gg dịch: Con đang làm gì thế?)*

Lúc này Tạ Vọng mới nhớ tới không phải chỉ mình Triều Bắc Sơn ở đây, bị dọa cho sợ nên vội buông tay, xoa xoa môi đứng thẳng người. Triều Bắc Sơn né qua một bên để cho y bước vào, cuối cùng Tạ Vọng cũng nhìn thấy mặt người phụ nữ kia —— vẻ xinh đẹp phóng khoáng tùy ý. Phụ nữ Nga điển hình, dáng người cao gầy,

khí chất nổi bật, xương mày cao hốc mắt sâu, sống mũi thẳng tắp như dao, môi tô son đỏ, cực kỳ xinh đẹp. Triều Bắc Sơn gãi đầu một cái, ngượng ngùng giới thiệu:

- Mẹ em, Galina. - Cậu lại dùng tiếng Nga nói một câu về phía người phụ nữ, chỉ chỉ Tạ Vọng.

Tạ Vọng vội vàng dùng tiếng Anh chào hỏi, Galina cực kỳ nhiệt tình, thích thú xoay quanh Tạ Vọng, nhìn y không biết phải làm sao. Tiếng Anh của bà rất tốt, chuẩn giọng Mỹ, tốc độ nói chuyện rất nhanh, thỉnh thoảng có mấy từ đơn Tạ Vọng nghe không hiểu. Nhưng y biết Galina đang trêu chọc y, tóm lại nói tới nói lui đều là một ít chuyện không đâu, một hồi khen Tạ Vọng ưa nhìn, một chốc lại bảo ngày ngày Triều Bắc Sơn đều nhớ tới y, Triều Bắc Sơn nghe một hồi cũng hơi không chịu nổi, nhỏ giọng cầu xin: "Mẹ..."

Galina hiểu ý cậu, chớp mắt, soi gương nói:

- Được rồi, mẹ muốn ra ngoài, mấy đứa nói chuyện đi.

Bà mặc một chiếc váy đỏ gợi cảm bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo phao mũ lông, đóng cửa lại xoay người đi.

Trong phòng im ắng lại. Góc phòng có một lò sưởi âm tường, củi cháy nổ lách tách, trở thành âm thanh duy nhất trong phòng.

Tạ Vọng nóng đầu dần tỉnh táo lại, đối mặt với Triều Bắc Sơn có hơi lúng túng. Y như bị ngọn lửa thiêu đốt hết sạch bốc đồng và dũng khí, trong lúc nhất thời càng không dám tiến lên thêm một bước nữa. Triều Bắc Sơn đứng đối mặt với y, cũng có vẻ tay chân luống cuống, nhưng ánh mắt cứ một mực không rời khỏi gương mặt Tạ Vọng, lặng lẽ xoa xoa tay.

- Em/anh...

Hai người đồng thời mở miệng, Tạ Vọng cười một tiếng, dịu giọng:

- Em nói trước đi.

Triều Bắc Sơn hít mũi một cái, nhìn y bằng đôi mắt trong veo kia. Cậu mặc một cái áo khoác bông dày dặn, trên đầu đội mũ phớt, không khác hình tượng lão mao tử trong tivi mấy, đôi mắt lay láy bị tóc che đi một ít, trông như một con gấu ngốc. Tạ Vọng bị cậu nhìn cho lòng nóng lên, lại nhẹ giọng thúc giục lần nữa:

- Nói chuyện đi.

lão mao tử

Triều Bắc Sơn vân vê vành tai, đó là thói quen nhỏ khi cậu suy nghĩ, lấy hết dũng khí mở miệng nói:

- Anh... - Cậu chớp chớp mắt, hình như nhất thời chuyển chủ đề, nói nũng nịu: "Anh có lạnh không nè."

Thật ra trong phòng rất ấm áp, Tạ Vọng đã không còn thấy lạnh nữa. Song y lại nuốt vào lời nói thật suýt thì bật thốt, dang hai tay ra khẽ nói:

- Lạnh.

Triều Bắc Sơn cúi đầu nhìn tay y, dừng lại hai giây mới phủ bàn tay ấm áp của mình lên ủ ấm. Tạ Vọng trời sinh thể hàn, dù có là mùa hè thì tay chân lúc nào cũng lạnh lẽo, nhưng Triều Bắc Sơn không biết, chỉ cho là trên đường y đi đến đây bị lạnh cóng, đoạn kéo tay y đặt sát vào miệng mình nghiêm túc hà hơi. Hà hơi xong mà vẫn cảm thấy tay Tạ Vọng còn lạnh, hơi cúi đầu áp hai tay Tạ Vọng vào hai bên cổ mình, nặn nặn xương ngón tay y, thì thầm:

- *Anh*, sao anh biết em ở đây thế.

Tay Tạ Vọng lạnh như băng áp chặt vào cần cổ ấm nóng của Triều Bắc Sơn, lúc này mới cảm thấy thật sự chạm vào cậu, ba tháng nhung nhớ đến tận bây giờ trái tim mới lần nữa yên bình. Y không định giấu diếm Triều Bắc Sơn, nói đúng sự thật:

- Anh đã gặp ba với anh của em.

- Em biết mà. - Triều Bắc Sơn lẩm bẩm.

- Mỗi lần gọi video với em đều cứ nói em trông buồn quá. Mẹ em còn ở bên cạnh thêm mắm dặm muối, nói em sống không tốt.

Tạ Vọng nhìn cậu với vẻ ôn hòa, không nhịn được hỏi:

- Vậy Bắc Sơn ơi, em sống có tốt không?

Tạ Vọng sợ cậu nói rất tốt, cũng sợ cậu nói không tốt. Tâm trạng lo được lo mất khiến y gần như có hơi sợ hãi nghe câu trả lời, sợ Triều Bắc Sơn thật ra không cần đến y. Tạ Vọng biến cuộc sống thành màu trắng đen, y không thể rời bỏ Triều Bắc Sơn, chỉ có thể ngóng trông Triều Bắc Sơn cũng không thể rời bỏ y.

Triều Bắc Sơn né tránh ánh mắt y, khóe mắt ửng đỏ, giọng nói nhất thời nghẹn ngào:

- Không tốt, không tốt chút nào hết. - Cậu nức nở, nói: "Em cảm thấy em sắp chết mất."

- Xin lỗi. - Tạ Vọng ôm chặt lấy cậu, hốc mắt ướt át.

- Bắc Sơn, xin lỗi.

Triều Bắc Sơn lại rơi nước mắt. Thực ra cậu đã không còn khóc nhiều nữa, trong ba tháng kia, trừ tháng đầu tiên luôn khóc sướt mướt ra thì sau này cậu đã nhịn được. Cậu bay đến Nga, tìm một chỗ yên tĩnh, cách Tạ Vọng thật xa để ngăn mình không nhịn được lại đi tìm y. Nhưng chỉ cần vừa trông thấy Tạ Vọng thì đôi mắt cậu lại không kiềm được lệ, cậu cố gắng không để cho Tạ Vọng nhìn thấy một mặt trẻ con này của mình, nhưng không có lấy một lần ngoại lệ nào, đều chấm dứt trong thất bại. Triều Bắc Sơn nghi ngờ Tạ Vọng là do trời cao phái xuống thu gom nước mắt của mình, nếu không tại sao cậu lại vô dụng thế chứ.

- Tại sao lại như vậy chứ...

Triều Bắc Sơn vừa khóc vừa nhỏ giọng oán trách:

- Ở bên *anh* sao mà khó khăn quá, không bên nhau lại càng đau khổ hơn, em phải làm gì đây.

Tạ Vọng ôm cậu, cùng chung một nhịp tim đập, buồn vui tương

thông. Y suýt nữa khóc theo, lần đầu tiên nếm trải mùi vị tình yêu, cũng là lần đầu tiên chịu đựng nỗi nhớ nhung hành hạ, dục vọng Tạ Vọng tích lũy mấy tháng qua tựa bong bóng nổ tung vào thời khắc này. Loại ham muốn ấy không phải là tình dục, chỉ đơn thuần là khát vọng đối với Triều Bắc Sơn, y muốn chạm vào cậu, muốn ôm cậu, muốn hôn cậu, muốn cùng cậu vai kề vai. Sự ích kỷ của y đã tạo nên kết quả thảm hại, làm cho người toàn tâm toàn ý thích y bị tổn thương, lo sợ bất an, khiến y trải nghiệm cảm giác phân ly, cầu mà không được, phải chịu nhiều đau khổ, trả giá thê thảm.

- Là do anh sai. - Tạ Vọng nói: "Tất cả đều là lỗi của anh."

Sau khi tắm xong bọn họ sóng vai nằm trên giường, cùng đắp chung một tấm chăn, chân gác chân đối mặt thì thầm chuyện trò. Có lẽ do ở bên này lâu nên trên mặt cậu có hai quầng đo đỏ, nom thật ngốc. Tạ Vọng sờ tóc cậu, như dỗ dành con nít mà hỏi:

- Mỗi ngày ở đây em làm gì thế?

- Em làm huấn luyện viên bán thời gian ở bãi trượt tuyết.

Lúc nói chuyện Triều Bắc Sơn luôn vô thức dán mắt vào môi Tạ Vọng, cậu muốn hôn y.

- Những khi khác thì nhớ đến anh.

Cậu nói xong thì hơi ngượng ngùng cười một tiếng:

- Cũng không đúng, lúc làm thêm cũng rất nhớ anh.

Tạ Vọng nhích đầu tới gần hơn, cho đến khi hai người trán chạm trán:

- Anh nghe ba em nói em hay uống rượu.

Triều Bắc Sơn có hơi hoảng hốt, lắp ba lắp bắp giải thích:

- Không, không có hay uống rượu, chẳng qua mỗi ngày sẽ uống một tí.

Tạ Vọng hỏi cậu:

- Một tí là bao nhiêu?

Triều Bắc Sơn líu lưỡi, cậu trời sinh không giỏi nói dối, bị Tạ Vọng nhìn càng không dám, ủ rũ cúi đầu thừa nhận:

- ... Nửa cân rượu Vodka. *(cân này bằng 1/2 kg nhé)*

Tạ Vọng vừa giận vừa đau lòng, không muốn nặng lời nhưng vẫn nhịn không được mắng cậu:

- Không cần sức khỏe nữa hả?

Rốt cuộc y cũng biết Triều Bắc Sơn mất mát nhường nào, mới có thể kinh động Hà Viễn và Hà Tung chủ động tìm tới cửa.

- Có khó chịu ở đâu không?

- Không có, tửu lượng của em rất khá, uống không say.

Triều Bắc Sơn dụi mắt, nói nhỏ:

- Thật sự em rất muốn uống say, khi uống say em sẽ không nhớ anh đến vậy nữa.

Tim Tạ Vọng đã bị Triều Bắc Sơn nắm trong tay, chua xót hồi lâu không nói ra lời. Xét đến cùng vẫn là Tạ Vọng y tạo nghiệt,

đành phải khàn giọng nói:

- Sau này không cho phép uống nữa.

Triều Bắc Sơn gật đầu, cười một tiếng lấy lòng.

Tạ Vọng hôn lên chóp mũi cậu:

- Nhớ anh sao lại không thèm để ý đến anh? Anh gửi wechat không trả lời, gọi điện thoại cũng không chịu bắt máy.

- Em không dám nhắn lại, cũng không dám nhận máy.

Triều Bắc Sơn ảo não, nói:

- Lần đầu tiên anh gửi tin nhắn cho em em liền ôm điện thoại nhìn cả ngày. Anh em nói em không có chí tiến thủ, giận đến mức đòi tịch thu điện thoại của em, em nghĩ như vậy cũng tốt nên đưa cho anh ấy luôn.

Cậu dùng chân cọ nhẹ Tạ Vọng một cái, vẻ mặt cô đơn.

- *Anh*, em vô dụng quá, chỉ cần nhận được điện thoại của anh, nghe giọng nói anh thì em chắc chắn sẽ lại đi tìm anh.

Giọng Tạ Vọng rất căng thẳng:

- Vậy thì đến tìm anh đi.

- Thật ra thì em đã đi tìm rồi.

Triều Bắc Sơn len lén quan sát sắc mặt Tạ Vọng, nói dè dặt:

- Em còn nghĩ ra một lý do, tìm anh giúp em đi kiện. Nhưng khi em theo anh em vào văn phòng luật thì nhìn thấy luật sư Hứa kia, em liền bỏ chạy.

Tạ Vọng cảm thấy buồn cười:

- Kiện cái gì?

Mặt Triều Bắc Sơn chợt phiếm đỏ, rụt cổ không nói. Tạ Vọng vốn chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ cậu lại có phản ứng này, ngược lại nổi tò mò. Y tiến tới ngậm lấy môi Triều Bắc Sơn, dụ dỗ:

- Nói anh nghe đi mà.

Triều Bắc Sơn ấp úng một lúc lâu, gò má đôi tai đều đỏ bừng, thật thà nói khẽ:

- Em muốn nói có người lấy mất đồ của em không chịu trả lại.

Tạ Vọng không hiểu cái này có gì phải đỏ mặt:

- Sau đó thì sao?

Triều Bắc Sơn xấu hổ vùi mặt vào trong gối, giọng buồn buồn:

- Sau đó anh sẽ hỏi em là thứ gì, em liền nói, luật sư Tạ lấy tim của em đi mất rồi.

Cậu lặng lẽ hé ra một con mắt, cố tỏ ra vẻ hung dữ, nói:

- Anh đừng có cười em! Ba em với anh em đều cười nhạo em, nói em ngốc hết sức!

Tạ Vọng nào cười được, trái tim như bị cắn xé, vừa đau vừa ấm áp. Đáy mắt y hơi ẩm ướt, miễn cưỡng gượng cười, nói:

- Không cười em mà.

Tạ Vọng sợ mình không nhịn được rơi nước mắt, vội vàng đổi

đề tài.

- Đúng rồi, sao em không mang họ Hà mà mang họ Triều vậy?

- Bởi vì ba em để em lấy họ mẹ.

Triều Bắc Sơn nói: "Mẹ em tự lấy tên tiếng Trung."

Tạ Vọng kinh ngạc:

- Tự chọn họ Triều?

- Đúng vậy, chọn bừa trong *Trăm họ**.

(*) gốc 百家姓: "Trăm họ" là một tác phẩm về họ bằng chữ Hán. Theo tài liệu, nó được viết vào đầu thời Bắc Tống. Bộ sưu tập ban đầu gồm 411 họ sau đó được bổ sung thành 504, trong đó có 444 họ đơn và 60 họ ghép. (Baidu)

Triều Bắc Sơn cười:

- Tên chọn trên Google, anh đoán xem là gì?

- Là gì?

Triều Bắc Sơn cười đôi mắt cong cong: "Triều Tú Mai."

Chương 11

Sáng sớm hôm sau, Tạ Vọng theo Triều Bắc Sơn tới bãi trượt tuyết cậu làm việc.

Diện tích bãi trượt tuyết Hồng Cốc lớn vô cùng, chiếm toàn bộ cụm núi tuyết Krasnaya Polyana. Tuyết đọng phủ trắng dãy núi, bị ván trượt tuyết cọ ra từng vết sắc, từ đỉnh núi kéo dài đến dưới chân núi. Triều Bắc Sơn dẫn Tạ Vọng đến khu làm việc, đưa đơn xin nghỉ việc cho một người đàn ông trẻ. Người nọ nhún nhún vai, bày ra biểu cảm tiếc nuối nhưng vẫn nhận lấy đơn xin nghỉ việc, dùng tiếng Nga hỏi Triều Bắc Sơn:

- Có muốn dẫn người yêu cậu chơi ở đây một ngày không?

Triều Bắc Sơn lặp đi lặp lại từ "возлюбленная" này, lòng không ngừng trào mật ngọt, quay đầu hỏi Tạ Vọng: *(cũng theo gg dịch: người yêu dấu)*

- *Anh*, có muốn ở lại đây chơi không?

- Có. - Tạ Vọng đáp không chút nghĩ ngợi, ôm lấy eo Triều Bắc Sơn chớp chớp mắt: "Vậy huấn luyện viên Triều dạy anh có được không?"

Trước giờ Tạ Vọng vẫn luôn mang dáng vẻ chững chạc trước mặt Triều Bắc Sơn, thế mà bây giờ y lại làm một vài hành động nũng nịu, sao Triều Bắc Sơn có thể chịu nổi cơ chứ, khẩn trương đến mức nói không lưu loát:

- Được, được mà.

Thời gian Tạ Vọng rảnh rỗi ít đến đáng thương, chỉ từng trượt tuyết ở những bãi trượt tuyết nhỏ trong nước, chưa từng thấy qua loại cấp bậc này. Y vụng về thay đồ, khi đứng lên có hơi lảo đảo, được Triều Bắc Sơn đưa tay ra đỡ.

Tạ Vọng ngẩng đầu, gần như đứng hình.

Triều Bắc Sơn đội một chiếc mũ len có in logo tiếng Anh rất nhỏ. Trên người là bộ đồ thể thao màu trắng tinh, gấu quần cuộn lên, chân mang đôi giày trượt tuyết ống cao. Trên mặt đeo kính bảo hộ màu xanh đậm, chỉ lộ ra nửa sống mũi cao và xương hàm sắc bén. Dáng người Triều Bắc Sơn cao lớn khỏe mạnh, dù cho mặc quần áo dày dặn cũng có thể thấy lờ mờ đường cong cơ bắp chắc nịch, mặc đầy đủ bộ đồ trượt tuyết lên cứ như bước ra từ tạp chí.

Vẻ cool ngầu kia làm tim Tạ Vọng đập nhanh thình thịch, khóe mắt liếc thấy có không ít du khách nữ nhìn trộm bèn lập tức kéo cổ áo Triều Bắc Sơn ép cậu cúi đầu xuống, đoạn in một nụ hôn lên

khóe miệng cậu.

Triều Bắc Sơn hoàn toàn không ngờ Tạ Vọng sẽ hôn cậu ở nơi công cộng, vừa ngọt ngào vừa xấu hổ, gò má nhanh chóng ửng đỏ. Tạ Vọng chỉ muốn tuyên bố chủ quyền, cũng không muốn thể hiện yêu thương trước mặt mọi người, lướt qua liền thôi chạm nhẹ một cái liền buông cậu ra. Triều Bắc Sơn ngược lại không vui, cúi đầu lại gần, dẩu môi nói nhỏ:

- Hôn một cái nữa đi mà.

Lòng Tạ Vọng mềm nhũn, cười hôn cậu một cái nữa.

Bình thường Triều Bắc Sơn thích dùng ván ngang nhưng vì dạy Tạ Vọng nên cậu cố ý lấy ván đôi. Tạ Vọng đứng trên đỉnh núi nhìn xuống có hơi căng thẳng, không nhịn được hỏi:

- Ngã có đau không?

Triều Bắc Sơn đang khom người kiểm tra trang bị cho y, nghe vậy thẳng người lên, nhéo nhéo tay Tạ Vọng, ánh mắt sáng rực:

- *Anh*, em sẽ không để cho anh ngã đâu.

Có lẽ do giọng điệu Triều Bắc Sơn quá mức chắc chắn, Tạ Vọng nhất thời không cảm thấy sợ nữa, thả lỏng đưa tay cho cậu:

- Được.

Triều Bắc Sơn giải thích ngắn gọn mấy chỗ cần lưu ý cho y trước, để cho y thử một vài động tác. Tạ Vọng có hơi không khống chế được bàn chân, luôn cảm thấy mình không giữ được thăng bằng, cơ thể căng cứng. Triều Bắc Sơn tới trước mặt y, nắm cổ tay y, nói:

- Từ từ đi xuống, đừng sợ, em ở phía trước anh nè.

Trong lòng bàn tay Tạ Vọng đổ đầy mồ hôi. Y gom dũng khí cúi người xuống, dùng sức đẩy gậy trượt chống trên đất một cái, lập tức trượt xuống từ trên sườn núi. Triều Bắc Sơn buông tay ra, từ đầu đến cuối dang hai tay che chở ở phía trước y, theo tốc độ của Tạ Vọng trượt lùi về sau. Trước mắt Tạ Vọng là thung lũng mênh mông vô tận, bát ngát hùng vĩ, nối lấy vùng trời xanh thẳm, tựa như mình đang đặt chân lên thiên đường. Lòng y chẳng hề có suy nghĩ gì, gió lạnh thấu xương thét gào bên tai, phong cảnh hai bên nhanh chóng lùi xa, y đang đón nhận khoảnh khắc thuần khiết nhất của cuộc đời. Tạ Vọng chưa bao giờ dũng cảm như lúc này, y luôn lo được lo mất, cân nhắc thiệt hơn, chưa bao giờ được hưởng thụ những giây phút liều lĩnh mặc kệ, vui vẻ hơn bao giờ hết. Tạ Vọng nhìn thấy ánh mắt kiên định dịu dàng của Triều Bắc Sơn từ đầu tới cuối luôn rơi trên người mình, chuyên chú quan sát mỗi một động tác của y, sẵn sàng ôm lấy y bất cứ lúc nào. Chào đón y là những điều chưa biết, nhưng Tạ Vọng không mảy may sợ hãi, bởi vì kỵ sĩ của y luôn bảo vệ y trên từng bước đường, nguy nga hơn cả dãy núi tuyết Krasnaya Polyana sau lưng.

Mà y chỉ cần yên lòng đi về phía trước.

Khi xuống tới chân núi Triều Bắc Sơn dạy y chậm lại, song Tạ Vọng lại luống cuống tay chân không làm sao dừng lại được. Y vừa cười vừa hô to với Triều Bắc Sơn:

- Anh sắp ngã rồi!

Triều Bắc Sơn nghiêng ván trượt tuyết giúp y phanh lại, chờ tốc độ của y chậm lại thì dứt khoát ôm lấy eo y để cho y ngã trên người mình.

Tạ Vọng thở hồng hộc đè lên người Triều Bắc Sơn, giơ tay tháo kính bảo hộ của cậu xuống, hôn lên đôi mắt cậu, cười hỏi:

- Cục cưng có đau không?

Trên lông mi Triều Bắc Sơn vương ít tuyết, ôm eo y toét miệng cười, ánh mắt trong veo:

- Không đau, em da dày thịt béo lắm.

Tạ Vọng khó khăn giật giật người, đổi tư thế tựa đầu vào lồng ngực Triều Bắc Sơn, cảm nhận nhịp tim của cậu qua lồng ngực phập phồng lên xuống, lẩm bẩm:

- Vậy anh không đứng dậy nữa đâu.

Triều Bắc Sơn lấy tay che tai y lại, giúp y ủ ấm dái tai lạnh như băng. Bên cạnh có không ít người đi qua nhìn về phía bọn họ, nhưng Triều Bắc Sơn không thèm để ý chút nào, trong mắt chỉ có mình Tạ Vọng. Cậu rũ mắt lẳng lặng nhìn mặt Tạ Vọng một hồi, đột nhiên nói:

- *Anh*, lần đầu tiên em gặp anh, anh cũng che chở em như vậy.

Động tác Tạ Vọng ngừng một chốc, ngửa đầu nhìn cậu:

- Lúc nào? Trước đây em có gặp anh à?

- Thật nhiều năm về trước. - Triều Bắc Sơn cười một tiếng: "Có lẽ *anh* không nhớ đâu."

Lần đầu tiên thấy Tạ Vọng, Triều Bắc Sơn chín tuổi ôm ván trượt chơi dưới lầu văn phòng luật của ba. Khi đó văn phòng luật còn chưa dời đến trung tâm thành phố, chỉ là một tòa nhà hai tầng, dưới lầu có một khoảnh sân nhỏ. Ván trượt là quà sinh nhật Hà Tung tặng bé, Triều Bắc Sơn thích đến độ không muốn buông tay, mỗi ngày đều mang theo bên mình. Nhưng bé ngốc quá, mãi mà không học được, trượt được vài bước là sẽ té ngã, lúc Tạ Vọng nhìn thấy bé là khi bé té mạnh xuống đất.

Tạ Vọng lúc ấy vẫn là sinh viên đại học năm thứ tư đến thực tập trong văn phòng luật, trông thấy bé suýt nữa ngã đập đầu lên bậc thang thì vội vàng tới đỡ bé lên, hỏi nhỏ:

- Đau không?

Cho tới bây giờ Triều Bắc Sơn chưa từng gặp anh trai nào có dáng dấp đẹp mắt như vậy, còn đẹp hơn anh trai bé, trong lúc nhất thời lại ngập ngừng nói không ra lời, không khỏi có chút căng thẳng.

Tạ Vọng trông cậu bé trắng trắng mềm mềm như một con búp

bê, ngoan ngoãn không biết nên nói thế nào, đáy lòng sinh ra mấy phần thương yêu. Y cẩn thận cuốn ống quần Triều Bắc Sơn lên, thấy đầu gối bé đã xanh xanh tím tím hết mấy chỗ, trên bắp chân còn bị trầy da, rỉ ra tia máu đỏ. Trước kia Tạ Vọng cũng từng chơi ván trượt, biết khi té nghiêm trọng cũng có thể bị gãy xương, vì vậy đứng dậy dạy cho bé động tác chính xác, nói khích lệ:

- Mạnh dạn trượt đi, ngã thì *anh* đỡ em.

Vì vậy chạng vạng ngày đó, Triều Bắc Sơn dũng cảm thử hết lần này tới lần khác, Tạ Vọng cứ chạy theo bên người bé, mỗi lần Triều Bắc Sơn ngã nhào đều ôm lấy bé trước, cười dỗ dành:

- Lợi hại hơn rồi.

Triều Bắc Sơn cao mới tới hông y, lúc được y ôm lấy thì ngửi thấy mùi xà bông nhẹ nhàng khoan khoái, mặt lặng lẽ đỏ lên.

Lúc ấy bé không hiểu tình yêu là gì, chỉ nhớ mẹ từng nói với mình rằng khi mình thích ở cạnh ai đó thì có thể cưới cô ấy. Lúc Tạ Vọng cười xoa đầu bé, Triều Bắc Sơn ngưỡng mặt lên, trong lòng suy nghĩ, lớn lên mình nhất định sẽ cưới anh ấy.

Thời gian mười một năm đủ để Triều Bắc Sơn từ một cậu nhóc trưởng thành thành một chàng trai, nhưng Tạ Vọng lại chẳng thay đổi gì nhiều. Cuộc gặp gỡ tình cờ thời niên thiếu nở hoa nơi đáy lòng Triều Bắc Sơn, cậu ôm hoa hồng lặng lẽ chờ người kia xuất hiện lần nữa, khi gặp lại Tạ Vọng ba mươi hai tuổi, cậu nghe thấy đáy lòng mình có một âm thanh đang nói.

—— Cuối cùng mình cũng chờ được anh ấy.

Tạ Vọng yên lặng nghe cậu kể xong, im lặng hồi lâu. Triều Bắc Sơn vỗ vỗ eo y, cởi ván trượt tuyết ra rồi đứng dậy, kéo Tạ Vọng đứng lên theo. Triều Bắc Sơn ngồi xổm xuống, giúp y phủi tuyết dính trên quần, phủi xong mới nắm lấy tay y dắt đi.

- Đi thôi.

- Bắc Sơn.

Tạ Vọng gọi cậu lại.

Triều Bắc Sơn quay đầu, đối diện đôi mắt rưng rưng lệ của Tạ Vọng. Cậu lập tức hoảng hốt, nâng mặt y lên vội vàng hỏi:

- Sao thế, *anh* không vui hả?

Cậu mất hồn mất vía hôn lên môi y một cái, dùng chóp mũi cọ gương mặt lạnh lẽo của y.

- Có phải em nói gì sai chọc anh mất hứng không, anh đừng giận em được không.

- Bắc Sơn, ba em nói với anh là ông ấy với mẹ em quen biết nhau ở đây, cho nên mới đặt tên em là Bắc Sơn.

Tạ Vọng rơi giọt lệ nóng, lướt qua gương mặt, rơi xuống tay Triều Bắc Sơn.

- Bọn họ có một tình yêu trọn vẹn, cũng có một món quà tốt nhất, chính là em.

Đôi mắt Triều Bắc Sơn cũng đột nhiên ươn ướt.

- Anh ở đây tìm được em lần nữa, chúng ta cũng sẽ giống như bọn họ, mãi mãi hạnh phúc.

Tạ Vọng khàn giọng nói:

- Ba em, mẹ em, anh trai em đều rất yêu em, cho em lớn lên trong cưng chiều, nâng niu trong lòng bàn tay. Lúc trước anh nói sai rồi, anh không muốn thử ở bên em —— Bắc Sơn, anh muốn trở thành người nhà của em, học cách yêu thương em như bọn họ, cho em cuộc sống không buồn không lo, trải qua mỗi ngày tươi đẹp.

Triều Bắc Sơn chớp mắt, những giọt nước mắt dồn nén lâu nay tí tách rơi xuống.

- Triều Bắc Sơn. - Tạ Vọng trịnh trọng gọi tên cậu, đặt môi mình lên trán cậu, nhấn mạnh từng chữ để lại lời thề nguyền trang trọng trong thế giới thuần sắc trắng.

- Chỉ cần em muốn, *anh* Vọng sẽ mãi mãi yêu em.

D.: Tác giả có note là mấy địa danh ở Nga có khi không đúng, mình tra thì chỉ thấy mỗi chỗ Hồng Cốc kia là không đúng thôi chứ mấy chỗ được nhắc tới có hết í. Sochi còn là nơi tổ chức Thế vận hội mùa đông 2014, mọi người quan tâm thì có thể search xem thử.

Một vài hình ảnh ở Krasnaya Polyana

Chương 12

Xưa nay Tạ Vọng chưa từng có hai tháng "phóng túng" tự do như thế.

Y đòi công ty nghỉ phép năm của sáu năm liên tiếp, cùng Triều Bắc Sơn dạo chơi ở Nga. Thực ra theo quy định thì không thể xin nghỉ phép trước, nhưng Triều Bắc Sơn gọi điện trực tiếp cho Hà Viễn, mới nói mấy câu Hà Viễn đã mềm lòng phê duyệt. Bọn họ lên đường từ Sochi, đi qua Moscow, Saint Petersburg, rồi đến Siberia. Rốt cuộc ở năm ba mươi hai tuổi này Tạ Vọng cũng cảm nhận được tình yêu nhiệt liệt đơn thuần, y cùng Triều Bắc Sơn chụp ảnh chung ở trước Điện Kremlin, nắm tay nhau tản bộ bên hồ Baikal, nhìn họa sĩ đường phố múa bút trên đại lộ Nevsky Prospect, ôm chặt lấy nhau ở nhà thờ Đức Mẹ Kazan, trao nhau nụ hôn nóng bỏng nồng nàn.

Bọn họ ở nơi xứ lạ không cần để ý đến ánh mắt của bất kỳ ai, mặc ý hưởng thụ từng giây từng phút bên nhau. Vô số người xa lạ thiện ý chúc phúc bọn họ, dùng tiếng Anh lưu loát hoặc trúc trắc nói bọn họ rất xứng đôi, mỗi khi như thế Tạ Vọng và Triều Bắc Sơn sẽ ăn ý nhìn nhau nở nụ cười.

Tạ Vọng đã làm một chuyện nổi loạn nhất từ trước tới nay. Y luôn luôn sống trong những quy tắc cứng nhắc mình đặt ra, thận trọng dè đặt, nơm nớp lo sợ làm những chuyện xã hội người đời cho là đúng đắn. Nhưng khi ở vùng đất lạnh giá này, ai ai cũng có tính cách phóng khoáng cởi mở, sức sống bừng bừng, y hình như cũng được truyền nhiễm, bắt đầu điên rồ thực hiện mỗi ý niệm thoáng qua trong đầu. Không hỏi đúng sai, chỉ quan tâm mình có muốn hay không, quá sung sướng và cũng quá khó tin —— y và Triều Bắc Sơn đã làm một lần ở quán bar.

Quán bar kia ở ngoại ô Moscow, không bắt mắt nhưng rất náo nhiệt. Có không ít thanh niên Nga tụ tập uống rượu, Tạ Vọng xúi Triều Bắc Sơn đi so tửu lượng thử, quả thật quật ngã không ít gã đàn ông mạnh mẽ. Hứng thú Tạ Vọng dâng cao, bất tri bất giác cũng uống không ít, y chẳng biết gì về rượu rượu Vodka cả, vui vẻ rót lấy rót để, không bao lâu liền say quắc cần câu quấn lấy Triều Bắc Sơn phát điên.

Triều Bắc Sơn sợ y muốn nôn nên kéo y tới toilet rửa mặt. Tạ Vọng say xỉn hớn hở dựa vào bả vai Triều Bắc Sơn, ánh mắt mơ màng, miệng nói nhảm linh tinh. Triều Bắc Sơn ôm y, hỏi y có khó

chịu ở đâu không, Tạ Vọng nghe không rõ lắm, tế bào toàn thân y đều đang kêu gào, huyết dịch khô nóng. Tạ Vọng loạng choạng kéo Triều Bắc Sơn vào một buồng nhỏ, kiễng chân ôm cổ cậu rồi hôn lên.

Trong miệng hai người đều nồng nặc mùi rượu, đầu lưỡi chạm nhau mang theo cảm giác tê dại. Triều Bắc Sơn chưa từng thấy một Tạ Vọng nhiệt tình như vậy, tựa như không chống đỡ được lui về phía sau, bị Tạ Vọng ấn lên cửa xâm nhập mãnh liệt vào trong khoang miệng, lướt mạnh qua hàm trên của cậu.

- Cục cưng ơi...

Tạ Vọng cắn nhẹ đầu lưỡi, động tác thoáng chậm lại, mặt đỏ bừng.

- Cho anh, anh muốn...

Triều Bắc Sơn ôm eo y, gương mặt nóng bừng khi được y gọi mời. Hơi thở nóng bỏng của đối phương phả vào bên tai cậu, ngứa quá, cả người cậu khẽ run lên. Nhưng hết lần này tới lần khác Tạ Vọng lại dán sát vào người cậu, thân dưới rõ ràng đã căng cứng, đũng quần áp vào đùi cậu dùng sức cọ tới cọ lui.

Triều Bắc Sơn lắp bắp khuyên y nhưng giọng điệu rõ ràng không mấy cứng rắn, mắt không chớp nhìn chằm chằm gương mặt Tạ Vọng, nuốt nước miếng cái ực:

- *Anh*, hay, hay là về rồi làm.

Tạ Vọng nóng nảy bịt miệng cậu lại, có lẽ chê cậu lắm mồm. Ý chí Triều Bắc Sơn đã hơi lung lay, cậu đang nghĩ đến việc ôm người đi về thì thấy Tạ Vọng ngồi xổm xuống nắm bắp chân mình, đoạn liếm láp thân dưới căng phồng của cậu qua lớp vải.

Lửa lập tức bùng lên, đốt sạch lý trí Triều Bắc Sơn. Cậu vốn đã cương cứng, qua khiêu khích của Tạ Vọng bộ phận khốn khổ trong quần nhanh chóng phồng to lên, đũng quần nhô lên thành một túp lều lớn. Tạ Vọng lấy tay xoa xoa thân dưới cậu, tiếp đó vội vàng kéo quần xuống, cởi quần lót, dương vật bật ra đập vào mặt Tạ Vọng, lúc này sắc mặt y mới thoáng nhẹ nhõm, há to miệng ngậm vào.

Triều Bắc Sơn cứng đến phát đau, được khoang miệng ấm nóng của y bao bọc thì lập tức sưng to thêm đôi chút. Tạ Vọng ngậm không hết, không khỏi bất mãn phun ra, nắm lấy phần gốc bắt đầu liếm láp, mút mạnh túi tinh đầy ắp, âm thanh rất lớn, giống như đang hút đồ ăn, cực kỳ dốc sức. Triều Bắc Sơn thoải mái đến độ muốn bật khóc, một tay đặt lên gáy Tạ Vọng không ngừng vuốt ve làn da mịn màng trơn bóng của y. Nước miếng không kịp nuốt của Tạ Vọng nhỏ xuống mặt đất, đôi môi bóng loáng, liếm dọc theo đường gân ngang dọc dữ tợn, cả cây gậy thịt bị liếm cho dựng đứng ngẩng đầu.

Tạ Vọng ngậm vào lần nữa, nhanh chóng di chuyển qua lại, đầu

lưỡi phối hợp đánh vòng lỗ sáo mang đến một cảm giác tê dại. Triều Bắc Sơn không nhịn được ngâm nga hai tiếng, bị Tạ Vọng nghe được, giống như đang được công nhận, y hơi tự đắc giương mắt trông lên Triều Bắc Sơn, dưới đôi mắt ướt át là bờ môi đói khát gợi tình, mũi y đụng vào đám lông vùng kín đen sì của Triều Bắc Sơn, gợi cảm cực kỳ. Triều Bắc Sơn không kiềm được thúc eo, đung đưa thân dưới đẩy vào cuống họng Tạ Vọng, nói lẩm bẩm:

- *Anh* ơi, anh giỏi quá...

Tạ Vọng liếm xong cho cậu rồi đứng dậy trao môi hôn. Lúc Triều Bắc Sơn ngậm đầu lưỡi y thì nếm được mùi tanh, làm dục vọng cậu càng bùng lên, cổ họng khô không khốc. Tạ Vọng buông cậu vội vã túm quần áo cởi ra, đậy nắp bồn cầu lại, quỳ một chân xuống vểnh mông lên, hai tay chống bồn nước, ra lệnh:

- Bắc Sơn, qua đây.

Triều Bắc Sơn cũng sắp bị ép cho phát điên rồi. Song cậu vẫn nhớ là không thể làm Tạ Vọng bị thương, sờ soạng khắp người mới tìm được một thỏi son dưỡng. Cậu tách hai cánh mông Tạ Vọng ra, vặn son dưỡng ra rồi xoay tròn dọc theo huyệt sau. Son môi lành lạnh, vừa chạm vào Tạ Vọng liền giật mình, cau mày quay đầu thúc giục:

- Nhanh lên chút mà.

Triều Bắc Sơn bị y hung dữ mà tay run lên một cái, son dưỡng đâm thẳng vào trong. Tạ Vọng không biết y đang giở trò quỷ gì, chỉ cảm thấy có thứ gì đó chọt vào mông mình, đâm vào huyệt sau y mấy cái, lạnh đến mức khiến răng y va lập cập. Đang định mắng cậu thì Triều Bắc Sơn đã đè lưng y xuống để eo hạ thấp hơn, tiếp đó, một đồ vật cứng nóng chậm rãi thúc vào.

Tạ Vọng thoải mái rên lên một tiếng, vừa ngân dài vừa nũng nịu. Triều Bắc Sơn bóp eo y, từ từ di chuyển. Y chăm chú nhìn gậy thịt của mình, nhìn nó căng phồng thành màu đỏ tím, đâm thẳng vào trong huyệt nhỏ của Tạ Vọng, mà huyệt nhỏ đói khát kia lại vừa căng chặt vừa ẩm ướt, cắn lấy dương vật cậu nịnh nọt không buông. Triều Bắc Sơn đỏ mắt dần dần tăng tốc độ, mỗi lần dập vào đều thúc vào nơi rất sâu, đâm cho Tạ Vọng thở hổn hển, càng thở dồn dập càng nôn nóng. Cánh mông mềm mịn bị vỗ mạnh, mỗi lần bị vỗ đều run lên như gợn sóng lăn tăn, phát ra tiếng vang quy luật.

Tạ Vọng bị chịch đến mức sắp đứng không vững, trong bụng y toàn là rượu nồng, sắp sửa thiêu đốt nội tạng của y. Tình dục bị men rượu nồng xông lên não, bắt cóc từng dây thần kinh y đi, chỉ muốn Triều Bắc Sơn dốc sức làm mình. Bình thường Tạ Vọng có bệnh sạch sẽ, thế nhưng hôm nay y lại quỳ trong một gian toilet chật hẹp bẩn thỉu, mặc cho một người đàn ông khác xâm phạm mình. Tạ Vọng rên rỉ không chút kiêng dè, giọng rất to, đưa một

tay an ủi dương vật cương cứng của mình, vuốt ve theo nhịp điệu của gậy thịt trong huyệt sau.

"A, ha... Ưm... Oh..."

- *Anh*...

Thân dưới Triều Bắc Sơn thúc vào hung ác dồn dập, thỉnh thoảng túi tinh còn chen vào một ít, gậy thịt cứng rắn thô to giống như lưỡi dao sắc bén khuấy động thịt mềm trên thành ruột, nhưng giọng cậu lại mềm dịu vô cùng:

- Bên trong anh thoải mái quá...

Tạ Vọng bị làm mỏi chân, dứt khoát thẳng người đổi tư thế khác. Cánh tay cường tráng của Triều Bắc Sơn nâng y lên, hai chân Tạ Vọng kẹp chặt lấy eo Triều Bắc Sơn, bị cậu đè lên cửa chịch. Lúc đang sướng thì bên ngoài bất chợt truyền tới tiếng ai đó, hai người đàn ông đang cãi nhau bằng tiếng Nga, không biết đang nói gì. Tạ Vọng miễn cưỡng tìm về chút lý trí, một tay ôm cổ Triều Bắc Sơn, một tay bụm chặt miệng mình lại.

Triều Bắc Sơn không ngừng chuyển động thân dưới, trên trán rịn mồ hôi, tóc mai ẩm ướt. Cậu cắn một đầu ngón tay Tạ Vọng, hôn lên môi y khi y vô thức buông ra. Tiếng rên rỉ và thở dốc bị hai người nuốt xuống, Tạ Vọng khẽ nức nở, nhắm mắt lại hôn cậu không rời. Chờ khi đám người kia đi rồi bàn tay đang nâng mông y của Triều Bắc Sơn chợt dùng thêm sức, Tạ Vọng được nâng lên cao hơn, đầu vú bị Triều Bắc Sơn ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi vừa đảo hai vòng Tạ Vọng đã hét lên bắn ra, ngón chân cuộn tròn co quắp, toàn bộ tinh dịch phun lên cơ bụng Triều Bắc Sơn.

Triều Bắc Sơn mút đầu vú y ậm ờ nói không rõ:

- *Anh*... Ha... Đầu vú thật ngọt...

Dương vật Tạ Vọng mềm oặt cọ vào trên bụng cậu, theo động tác ra vào không ngừng lên xuống cọ xát. Huyệt sau của y đã thoải mái đến độ chảy ra dâm thủy, dính nhớp khiến huyệt nhỏ thêm mềm hơn ướt hơn, mỗi một lần ra vào đều kéo theo chút thịt mềm và dịch đục, tựa đang gạ gẫm gọi mời. Triều Bắc Sơn ôm y dập thật lâu rồi mới bắn vào trong cơ thể y, hai người ôm nhau hôn môi, khi tỉnh táo lại không khỏi bật cười.

Triều Bắc Sơn giống như gà con mổ thóc hôn liên tục lên mặt y, Tạ Vọng cười tránh cậu, thở dài hoài nghi: "Điên thật rồi..."

Khi sửa soạn hành lý về nước Tạ Vọng mới phát hiện không thấy son dưỡng môi đâu, không sao nhớ nổi mình đã ném chỗ nào rồi. Y hỏi Triều Bắc Sơn có thấy đâu không, mặt Triều Bắc Sơn đỏ như nhỏ máu, gãi đầu vụng về nói dối:

- Không biết...

Tạ Vọng thực sự không nhớ đã vứt đi đâu rồi, nhưng nhìn phản ứng của Triều Bắc Sơn cũng biết không có chuyện gì tốt đẹp, thở dài từ bỏ không tìm nữa.

Lúc máy bay hạ cánh Tạ Vọng còn cảm thấy không chân thực, hai tháng ở Nga giống như một giấc mộng tráng lệ. Y hơi buồn bã ngẩng đầu nhìn mấy chữ Hán trên sân bay, giây kế tiếp bàn tay đã được nắm lấy.

Triều Bắc Sơn xách hành lý của hai người nhưng thoạt trông vẫn rất ung dung thong thả. Thành phố S vào tháng sáu đã bắt đầu nóng lên, Triều Bắc Sơn mặc hoodie màu đen, quần cargo màu kaki, chân mang Air Jordan Black Cement, sức sống tuổi trẻ như ánh mặt trời rực rỡ khiến người khác không thể dời mắt. Tạ Vọng biết vẻ cool ngầu này chỉ là bề ngoài, nhưng mỗi lần thấy tim đều không khống chế được đập rộn lên, lúc y đang rung động thì Triều Bắc Sơn cong cong mắt cười, móc ra hai viên kẹo sữa Thỏ Trắng từ trong túi nhét vào tay y:

- *Anh* ăn không?

kẹo Thỏ Trắng, một loại kẹo nổi tiếng của TQ

Tạ Vọng thở dài, cam chịu số phận quay đầu không nhìn cậu nữa, nhưng lại nắm chặt viên kẹo trong lòng bàn tay.

Trở lại văn phòng luật liền trải qua những ngày làm việc liên tục, Hà Tung đã lật lại không ít vụ án của y, Tạ Vọng phải tăng ca khắc phục. Triều Bắc Sơn quay lại làm huấn luyện viên ở phòng gym trước kia, việc nhẹ lương cao. Cuối tuần Tạ Vọng bớt chút chút thời gian lái xe tới nhà Triều Bắc Sơn chuyển đồ, lúc đi vào không may mọi người đều đang ở nhà, dù đã gặp nhau cả nhưng y vẫn cảm thấy có hơi lúng túng.

Tạ Vọng đã bàn bạc với Triều Bắc Sơn, đề nghị cậu dọn tới sống cùng y. Nhãi con mừng đến phát rồ, vừa về nước liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, trong lòng Hà Viễn không khỏi cảm thấy khó chịu. Đứa con út này ông có lúc bốn mươi tuổi, từ nhỏ đã yêu thương chiều chuộng, muốn cái gì cho cái đó, thành tích không tốt cũng không phê bình lấy nửa lời, chỉ muốn cậu sống thật vui vẻ. Giờ mới bây lớn mà đã chạy theo một gã người ngoài, không chút lưu luyến người cha già là ông đây, ngay cả thời điểm thu dọn hành lý cũng ngâm nga hát khẽ.

Tạ Vọng thẳng lưng ngồi trên sô pha hàn huyên với Hà Viễn và Hà Tung. Hà Viễn chẳng dễ chịu gì với y, giơ báo lên che gần hết gương mặt, cũng không biết có đang thật sự đọc hay không. Hà Tung ngược lại rất khách khí, rót cho y chén trà, nhỏ giọng giải thích:

- Ba tôi đang ghen tị với cậu thôi, cậu đừng để bụng.

Hà Viễn nghe rõ ràng, hừ lạnh một tiếng nặng nề, vứt báo lên bàn trà, giọng đầy khí phách:

- Ai ghen tị với cậu ta chứ!

Tạ Vọng sợ hết hồn, không dám lên tiếng. Triều Bắc Sơn xách hành lý ra khỏi phòng ngủ, chẳng hề phát giác bầu không khí là lạ

ở chỗ nào, tung tăng tung tẩy chạy tới, cúi người ôm lấy Hà Viễn:

- Ba ơi con đi nha.

Sắc mặt Hà Viễn nhất thời bình thường trở lại, ánh mắt cũng dịu đi, nhẹ nhàng vỗ đầu cậu:

- Có chuyện gì thì gọi cho ba.

Triều Bắc Sơn gật đầu, lại đi tới ôm Hà Tung. Hà Tung cười ôm chặt lấy cậu:

- Phải ngoan nghe chưa, nghe lời luật sư Tạ.

Galina vẫn còn đang ngồi ở bàn trang điểm makeup, nhìn Triều Bắc Sơn qua gương, động tác vẽ eyeliner vẫn không ngừng lại. Bà phất phất tay, nói to một câu tiếng Nga, Tạ Vọng đoán nó có nghĩa là tạm biệt.

Cuối cùng cũng ra khỏi nhà dưới sự chú ý của mọi người, Tạ Vọng thở phào nhẹ nhõm. Y ngồi lên ghế lái, nhìn Triều Bắc Sơn hết sức phấn khởi bên cạnh, cười bất lực:

- Đừng cười ngu nữa, cài dây an toàn vào!

Triều Bắc Sơn cười hì hì, ngoan ngoãn thắt dây an toàn, chồm người qua hôn chụt lên má y một cái, làm một động tác tay khoa trương: "Xuất phát!" Hình như vẫn chưa thể biểu đạt hết vui sướng của cậu, Triều Bắc Sơn thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, hét to về phía bên ngoài:

- Em với *anh* ở bên nhau rồi ——

Tạ Vọng cười đạp chân ga, lắc đầu.

Ngốc muốn chết.

∴ **Hoàn** ∴